

Πετρο

Τεύχος 27
Μάιος 2012

γραφήματα

Περιοδικό του 4ου
Γυμνασίου Πετρούπολης
Όργανο επικοινωνίας των Μαθητών -
Εκπαιδευτικών - Συλλόγου Γονέων & Κηδεμόνων

Ηγέρης Μαυρίδης 31.3.2011.

ΠΕΤΡΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Περιοδικό του 4ου
Γυμνασίου Πετρούπολης
Δ/ση Γυμνασίου:
Στρατηγού Κεφαλά 38
& Μυστρά Πετρούπολη,
Τ.Κ. 13231
Τηλ. - Fax: 210-5010030

Επιμέλεια του περιοδικού

Δέσποινα Κλαδίτου
Αγγελική Κυριακάτη
Κωστούλα Μουσά
Ειρήνη Καρύκα (υπεύθυνη Φιλιστόρων)
*

Συντακτική Ομάδα

Ασπασία Ανδρουλιδάκη, Γ1
Δάφνη Βλαχογιάννη, Γ1
Φανή Γούση, Γ1
Αλίκη Διονάτου, Γ1
Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου, Γ2
Χρήστος Κανάκης, Γ2
Γιώργος Λυράκης, Γ2
Αργυρώ Μπλιώνα, Β4
Τζωρτζίνα Ξένου, Γ2
Κρυσταλλία Παναγιωτοπούλου, Γ3
Κων/νος Προκοπίδης, Β4
Παύλος Ραμπαούνης, Β4
Αγγελική Σκούφη, Β4
*

Φέτος συμμετείχαν στην έκδοση
του περιοδικού μας
και η ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΙΣΤΟΡΩΝ
Ειρηναία Στρατηγαρέα, Γ4
Παναγιώτης Τάτσης, Γ4
Αλέξανδρος Τριανταφύλλου, Γ4
Ματίνα Τσαγκάρη, Γ4
Νικόλαος Τσιουγκράνας, Γ4
Ευάγγελος Ψυχογιός, Γ4

**Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Ηλία Μακρή
για την ευγενική παραχώρηση
του σκίτσου του που κοσμεί
το εξώφυλλο του περιοδικού μας**

**Το σκίτσο του οπισθόφυλλου
είναι δημιουργία
της μαθήτριάς του Γ1,
Ελευθερίας Γιαννακοπούλου**

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση - Εκτύπωση:

Εκδόσεις - Γραφικές Τέχνες
Καρπούζη Αριστέα & Υιοί Ο.Ε.
Θεοδοσίου 23 Ίλιον Τ.Κ. 13121
Τηλ.-Fax: 210-2619003 & 210-2619696
e-mail: karrouzi@otenet.gr

Αντί προλόγου

Αναλογιζόμενοι κάθε φορά το ρόλο του σχολείου και τους εκπαιδευτικούς στόχους που τίθενται στην αρχή του κάθε σχολικού έτους, έρχεται στο τέλος της κάθε χρονιάς η ώρα του απολογισμού. Προσπαθούμε να δούμε τα θετικά, αλλά πάνω απ' όλα να εντοπίσουμε τα αρνητικά και να γίνουμε καλύτεροι.

Με πρωταρχικό στόχο ένα σχολείο γνώσης - δημιουργίας - πολιτιστικών δραστηριοτήτων, οικείο στους μαθητές, ανοιχτό στη κοινωνία, κάθε χρόνο προσπαθούμε να κάνουμε βήματα προς την κατεύθυνση αυτή. Να δώσουμε κίνητρα στους μαθητές μας, ώστε να επαναπροσδιορίσουν τη στάση τους απέναντι στο σχολείο και να το προσεγγίσουν με ακόμα πιο θετική διάθεση.

Καινοτομούμε, τολμούμε και ελπίζουμε για το καλύτερο.

Η Δ/τρια
Μπότσαρη Αναστασία

Οι υποδιευθυντές
Μιχαλακέα Μαρία
Συριόπουλος Κων/νος

Περιεχόμενα

Παιδεία: όνειρο ή εφιάλτης;	σελ. 3
Συνέντευξη με το Μανόλη Γλέζο	4
Ας μη συνθησίουμε το θάνατο	8
Συνέντευξη με τον Ηλία Μακρή	9
«Εφυγε» ο Θόδωρος Αγγελόπουλος	10
Ιστορικές σελίδες	
— Ιστορία της Πέτρας	11
— Οι τηλεπικοινωνίες των αρχαίων Ελλήνων	12
— Ίλιον Εάλω	13
— Επίσκεψη στο Μουσείο Τηλεπικοινωνιών ΟΤΕ	14
— Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-1913)	16
Συνέντευξη	17
Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών	18
Σίγησε η φωνή της Δόμνας Σαμίου	19
Πρωταθλήτρια ...ζωής	20
Ένας άνθρωπος που μας ενέπνευσε	21
Διάβασα μια ωραία ιστορία στο Διαδίκτυο και θα 'θελα να σας τη διηγηθώ... ..	21
Η Βιβλιοθήκη μας ...εν δράσει	22
Ταξίδι στο μαγικό κόσμο του βιβλίου	23
Μια διαφορετική επίσκεψη στην Ακρόπολη	23
Τα εκτροφεία της ντροπής	24
Σχολικές Δραστηριότητες	25
Επίσκεψη στο Δήμαρχό μας	26
Οι έφηβοι επικοινωνούν	26
Η σελίδα της Σχολικής Κοινότητας	27
Εκδρομή την Πράγα!!!	28
Περιβαλλοντικά νέα	29
Το ποδήλατο στην πόλη και στη φύση	29
Διήμερη εκδρομή στο Καστρί	30
Αθλητικά	30

Παιδεία: όνειρο ή εφιάλτης;

Μετά το τέλος των καλοκαιρινών διακοπών, ήμουν κι εγώ ένα από τα χιλιάδες παιδιά που, αν και με κάποια δυσφορία (σε ποιον δεν αρέσει η ξενοιασιά;), επιστρέψαμε στα θρανία έτοιμοι για άλλη μια χρονιά γεμάτη με όλα αυτά που ομορφαίνουν την παραμονή μας στο σχολείο. Όμως καθώς πέρναγα την είσοδο του σχολείου, άκουσα την τρομερή είδηση: «Δεν έχουμε βιβλία!!». Εκείνη τη στιγμή ένιωσα σαν να βρίσκομαι σ' έναν εφιάλτη και μονάχα μια σκέψη περνούσε απ' το μυαλό μου: η Παιδεία μας καταρρέει...

Προβληματίστηκα. Τότε γεννήθηκε στο μυαλό μου η ιδέα να γράψω σ' ένα άρθρο τις σκέψεις μου γι' αυτόν τον τόσο σημαντικό θεσμό, που διαπλάθει τους χαρακτήρες των παιδιών, αναπτύσσει το πνεύμα τους και διαμορφώνει τους αυριανούς πολίτες του κόσμου.

Πρωταρχικός, αλλά όχι μοναδικός στόχος της Παιδείας είναι η εκπαίδευση της νέας γενιάς. Εκτός απ' τη γνώση όμως η Παιδεία έχει ως σκοπό και την ένταξη των μαθητών στο κοινωνικό σύνολο. Να μας μάθει να μην επαναλαμβάνουμε τα λάθη του παρελθόντος και να οδεύουμε μπροστά με γνώμονα το κοινωνικό συμφέρον. Επιπλέον έχει ως σκοπό να αναπτύξει τον τρόπο σκέψης και την κριτική μας ικανότητα έτσι, ώστε να μη γινόμαστε υποχείρια των ισχυρών, αλλά σωστοί πολίτες με γνώμη και κριτική στάση απέναντι στα πάντα. Να μη γινόμαστε πολίτες που δεν ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο εκτός απ' την καλοπέρασή τους και θεωρούν τα πάντα δεδομένα. Να μην είμαστε πιστά και υπάκουα φερέφωνα των άλλων, αλλά πολίτες ενεργοί, σκεπτόμενοι, συνειδητοποιημένοι.

Γι' αυτό το λόγο άλλωστε περιμένουμε απ' τους καθηγητές μας να μην αρκούνται στην απλή μετάδοση γνώσεων στους μαθητές τους παίζοντας το ρόλο της αυθεντίας, αλλά να τους ενθαρρύνουν να ψάχνουν βαθύτερα, να ανακαλύπτουν νέα πράγματα που θα αποτελούν εμπειρίες ζωής και όχι απλά να «παπαγαλίζουν» συνεχώς τις γνώσεις που προβλέπει το αναλυτικό πρόγραμμα.

Αλλά κι εμείς, οι μαθητές, θα πρέπει να αναθεωρήσουμε τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το ρόλο μας στο σχολείο. Αντί να επιδιδόμαστε στη στείρα βαθμοθηρία, η οποία μας έχει κάνει απίστευτα ανταγωνιστικούς μεταξύ μας, ας προσπαθήσουμε να επικεντρωθούμε στην ουσία της εκπαίδευσης που είναι η ολόπλευρη πνευματική και ηθική ανάπτυξή μας.

Λένε πως εμείς, οι νέοι, είμαστε το μέλλον του κόσμου· εγώ όμως τον τελευταίο καιρό νιώθω μεγάλη οργή, γιατί στερούμαι το μέλλον μου. Βλέπω τη χώρα μου να υποφέρει και να βουλιάζει στο σκοτάδι της παρακμής, να οδεύει σ' ένα δρόμο που μοιάζει να μην έχει επιστροφή. Πιστεύω λοιπόν πως τώρα, κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η προσφορά της Παιδείας θα μπορούσε να είναι πολύτιμη όσο ποτέ άλλοτε. Είναι ακόμη πιο επιτακτική η ανάγκη να παλέψουμε για να απαιτήσουμε την Παιδεία που ονειρευόμαστε.

Κι όμως το μόνο που κάνουμε εμείς είναι να λέμε παθητικά: προβλήματα, προβλήματα, προβλήματα... Τι κάνουμε για να ξεφύγουμε απ' αυτήν την (τραγική) κατάσταση; Δυστυχώς όχι πολλά. Απ' την πλευρά μας οι μαθητές νομίζουμε πως με μία κατάληψη έχουμε εκπληρώσει το ηθικό χρέος μας απέναντι στην Παιδεία, αλλά όχι. Ούτε οι καθηγητές μας με τους συλλόγους και τα συνδικάτα τους καταφέρνουν να ανατρέψουν την κατάσταση. Τι είναι τελικά αυτό που χρειάζεται; Η χρυσή λέξη είναι **συνεργασία**. Ας προσπαθήσουμε όλοι, μαθητές και δάσκαλοι, να σώσουμε την Παιδεία μας που καταρρέει. Ίσως κάνουμε έτσι ένα πρώτο βήμα, για να βοηθήσουμε και τη χώρα μας, που τόσο αγαπάμε, να σώσει τη λίγη αξιοπρέπεια που της έχει απομείνει. Ας μην αφήσουμε την Παιδεία να μετατραπεί από όνειρο σε εφιάλτη για όλους μας.

(Το κείμενο γράφτηκε τον Οκτώβριο του 2011)

Χρήστος Κανάκης, Γ2

■ Συνέντευξη με το Μανόλη Γλέζο

Η συνάντησή μας με το Μανόλη Γλέζο ήταν για μας, πάνω απ' όλα, ένα μάθημα ζωής. Ήδη γνωρίζαμε ότι θα μας παραχωρούσε συνέντευξη ένας από τους πρωτοπόρους της Εθνικής Αντίστασης, ένας άνθρωπος που δεν έπαψε ποτέ να αγωνίζεται με τόλμη για τα ιδανικά του, μια απ' τις πιο ισχυρές πολιτικές προσωπικότητες του τόπου μας.

Κι επειδή στη χώρα μας η πολιτική ισχύς συμβαδίζει, συνήθως, με την υλική αφθονία, καθώς κατευθυνόμασταν στο σπίτι του, περιμέναμε να αντικρίσουμε μια πολυτελή έπαυλη. Συνειδητοποιήσαμε όμως πως αυτό που φανταζόμασταν δεν είχε καμία σχέση με την πραγματικότητα. Βρεθήκαμε σε μια απλή, λιτή κατοικία, γεμάτη βιβλία - γλωσσολογίας, ορυκτολογίας, ιστορικά - που μαρτυρούσαν την πολύπλευρη προσωπικότητα του ανθρώπου που κατοικούσε σ' αυτήν.

Η συνέντευξη εξελίχθηκε σε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση - αποδείχθηκε πολύτιμη η δημοσιογραφική πείρα του-.

Απαντούσε αβίαστα, με απλά παραδείγματα στις ερωτήσεις μας και άκουγε με ενδιαφέρον τις δικές μας απόψεις. Εξαιρετος χειριστής του λόγου, με ξεκάθαρες αντιλήψεις και ολοκληρωμένη άποψη για τη ζωή, μας καθήλωσε με την ενέργεια και το πάθος του.

Νίκος: *Κύριε Γλέζο, είστε ένας απ' τους μεγαλύτερους αγωνιστές της χώρας μας, ένα πρόσωπο που όλοι θαυμάζουμε και σεβόμαστε. Θα θέλαμε λοιπόν να μας πείτε δυο λόγια για τον εαυτό σας. Από που κατάγεστε; Πώς ήταν τα παιδικά και τα νεανικά σας χρόνια;*

Το θέμα μας είναι Μανόλης Γλέζος, ένα πρόσωπο, ή η κατάσταση που επικρατεί γύρω μας; Φοβάμαι ότι διολισθαίνετε στην αντίληψη ότι τα πάντα γίνονται με βάση τους αρχηγούς, ενώ δεν είναι έτσι. Να σας δώσω ένα σχετικό παράδειγμα: έχουμε στήσει ένα άγαλμα στις Θερμοπύλες που απεικονίζει το Λεωνίδα των Θερμοπυλών. Στα σχολεία μιλάμε για το Λεωνίδα και τους 300. Τελικά ο Λεωνίδας ήταν ένας απ' τους 300 ή τον ξεχωρίζουμε;

Παιδιά: *Ήταν ο ηγέτης τους σύμφωνα με την Ιστορία.*

Για να θυμηθούμε όλη την ιστορία. Αγνοούμε τους 700 Θεσπιείς, καθώς και τους 2.100 ειλωτες που ήταν μαζί τους, αφού κάθε Σπαρτιάτης είχε στη διάθεσή του από επτά ειλωτες περίπου. Μάθαμε τι απέγιναν όλοι αυτοί; Σκοτώθηκαν όλοι. Γιατί δεν τους αναφέρει η ιστορία;

Συγκρίνετε, τώρα, αυτά που λέμε εμείς σήμερα με το αρχαίο επίγραμμα του Σιμωνίδη: «Ω ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι». Υπάρχει πουθενά στο επίγραμμα η λέξη Λεωνίδας; Δεν αναφέρεται πουθενά, γιατί δε θα δέχονταν οι Λακεδαιμόνιοι κάτι τέτοιο.

Γιώργος: *Είστε ωστόσο ένας άνθρωπος που έχει ζήσει τόσο πολλά και σημαντικά γεγονότα, ενώ εμείς, ως νέοι, δεν έχουμε αντίστοιχες εμπειρίες. Σεβόμαστε την άποψή*

σας και θα θέλαμε να ακούσουμε από σας κάποιες συμβουλές που θα μας βοηθήσουν να χαράξουμε κι εμείς τη δική μας πορεία στη ζωή.

Συμβουλές δε δίνω. Μόνο την άποψή μου λέω. Και μια άποψη που θα ήθελα να σας πω είναι η εξής: **αν περιμένετε από άλλους να σας σώσουν, χαθήκατε.** Όσο μ' έχετε ανάγκη, δεν θα πάμε καθόλου μπροστά. Απ' τη στιγμή που θα πείτε: «Μανόλη, δε σ' έχουμε ανάγκη», που θα αποκτήσετε δηλαδή εμπιστοσύνη στον εαυτό σας, τότε σωθήκατε.

Κάτι ανάλογο είπα και στον Τσάβες, όταν με κάλεσε στη Βενεζουέλα. Είχε κάνει τότε ένα δημοψήφισμα, με το οποίο ζήτησε να παραταθεί η θητεία του, για να μπορέσει να εφαρμόσει, όπως έλεγε, το σοσιαλισμό. Έγινε το δημοψήφισμα, του δόθηκε η παράταση. Του είπα τότε ότι διαφωνώ μ' αυτό που κάνει. Μάλιστα, έκανα την ακόλουθη δήλωση στην κρατική τηλεόραση της Βενεζουέλας: «Κέρδισες τις εκλογές, αλλά, ως πατέρας προς γιο, σε συμβουλεύω να μην αξιοποιήσεις το αποτέλεσμα, γιατί στη δημοκρατία "ουδείς αναντικατάστατος"».

Εκεί λοιπόν συνειδητοποίησα πόσο ανεπτυγμένη έχουμε στην Ελλάδα την έννοια της δημοκρατίας, παρ' όλα όσα μας έχουν συμβεί. Ανακαλύπτω ότι τη δημοκρατία τους τη λένε Μπολιβαριανή, στη μνήμη του Μπολιβάρ. Θα δεχόμασταν εμείς στην Ελλάδα να ονομαστεί η δημοκρατία μας Κολοκοτρωναϊκή; Όχι, γιατί δεν πολέμησε μόνο ο Κολοκοτρώνης; πολέμησαν όλοι. Βλέπετε πως η έννοια της δημοκρατίας είναι διαφορετική από χώρα σε χώρα. Δεν περίμενα, λοιπόν, οι συντάκτες των «Πετρογραφημάτων» να με ρωτήσουνε για μένα.

Νίκος: Επειδή θαυμάζουμε πάνω απ' όλα το αγωνιστικό σας φρόνημα, θα θέλατε, κ. Γλέζο, να μας πείτε ποια διώματα των παιδικών σας χρόνων διαμόρφωσαν το χαρακτήρα σας;

Κατάγομαι από την Απείρανθο της Νάξου, απ' «τ' Απεράθου» όπως λέμε εμείς. Εκεί γεννήθηκα, εκεί έζησα μέχρι τα δεκατρία μου χρόνια. **Είμαι ζυμωμένος με τις παραδόσεις του χωριού μου.** Τι θα πει αυτό; Πρώτη παροιμία στο χωριό μου, την οποία ξεχωρίζω, είναι αυτή: «**Αλίμονο στον άνθρωπο, άμα μάθει το βόδι τη δύναμή του.**». Επειδή το βόδι δεν πρόκειται ποτέ να μάθει τη δύναμή του, γι' αυτό μπορεί ένα μικρό κοριτσάκι με μια κορδελίτσα να το σέρνει όπου θέλει. Ως τότε οι άνθρωποι θα 'ναι βόδια και δε θα 'χουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους;

Έζησα σ' αυτό το χωριό μ' αυτήν την αντίληψη: κανένας από μας δεν είναι παραπάνω από μας. Αυτό, βέβαια, είναι κακό όταν ο κάθε Απεραθίτης μοναχός του λέει το ίδιο. Όταν όμως ενωνόμαστε, όταν υπάρχει συλλογικότητα, κοινή συλλογική συνείδηση, τότε κάνουμε θαύματα. Δεν είναι λοιπόν θεόσταλτη η άποψη που έχω για τη ζωή και τους ανθρώπους. Είμαι ζυμωμένος με τις παραδόσεις του τόπου μου.

Να σας πω και μια ιστορία απ' τον τόπο μου για να γίνω

πιο κατανοητός: Σ' ένα εργοτάξιο, στήνει ο εργοδότης το τραπέζακι το Σάββατο, κάθεται ο λογιστής σε μια καρέκλα κι αρχίζει να πληρώνει τον κάθε εργάτη, ανάλογα με τα μεροκάματα που είχε κάνει. Έπαιρνε τα χρήματα ο κάθε εργάτης κι έλεγε στον εργοδότη: «Ευχαριστώ». Ένας Απεραθίτης πληρώνεται και δε λέει «ευχαριστώ». Του λέει έξαλλος ο εργοδότης: «Έλα δω, Απεραθίτη. Όλοι λένε «ευχαριστώ»· εσύ γιατί δε λες;» «Α, ξέχασα» απαντά εκείνος «ευχαριστώ τα χέρια μου».

Απ' αυτό το χωριό κατάγομαι. Δε θα μπορούσα να 'μαι αλλιώς.

Ματίνα: Έχετε μείνει στην ιστορία ως η ηρωική φυσιογνωμία που, μαζί με τον Απόστολο Σάντα, κατεβάσατε τη γερμανική σημαία από τον ιερό θράχο της Ακρόπολης. Αποτελείτε σύμβολο της Εθνικής Αντίστασης. Τι σας ώθησε στην πράξη σας αυτή;

Θα απαντήσω, παρ' όλο που δε μιλώ καθόλου για τη γερμανική σημαία· την κυνηγάω μόνο όπου τη βρω (γελά), επειδή είναι συγκεκριμένη η ερώτηση. Στις 30 Μαΐου 1941 ακούσαμε το λόγο του Χίτλερ απ' το Ράιχσταγκ στον οποίο δήλωνε πως «η Ευρώπη απ' αυτή την ώρα είναι ελεύθερη». Έλεγε πως «... δεν υπάρχει πια στην Ευρώπη ούτε ένας εχθρός· τους νίκησαμε όλους». Είχε τελειώσει, βλέπετε, κι η μάχη της Κρήτης. Μόλις τον ακούσαμε, είπαμε εμείς: «Αυτή είναι η γνώμη σου; Θα σου αποδείξουμε ότι τώρα αρχίζει ο αγώνας».

Ήταν βέβαια φανερός ο συμβολισμός της πράξης μας. Η γερμανική σημαία στην Ακρόπολη αποτύπωνε τη σκλαβιά της χώρας μας. Σκεφτήκαμε όμως και το άλλο: η

Ακρόπολη συμβολίζει έναν πολιτισμό. Έρχεσαι εσύ, ο Χίτλερ, να βεβηλώσεις έναν πολιτισμό με την πολεμική σημαία σου; Αυτό δεν το ανεχόμαστε!

Χρήστος: Δε φοβηθήκατε καθώς πραγματοποιούσατε αυτό το τόσο παράτολμο εγχείρημα;

Όποιος λέει ότι δε φοβάται, λέει ψέματα. Το θέμα είναι να κάνεις υπέρβαση του φόβου σου. Αν δεν έχετε οικειωθεί καθόλου με το σεισμό και γίνει τώρα ένας σεισμός, θα φοβηθείτε όλοι. Αν όμως υπάρχει ανάμεσά σας ένας Κεφαλονίτης, αυτός μάλλον δε θα φοβηθεί καθόλου. Θυμάμαι ένα παλικάρι, ένα πραγματικό παλικάρι, που δεν είχε μέχρι τότε οικειωθεί με τις οβίδες του πυροβολικού. Όταν οι οβίδες αυτές περνούν πάνω απ' το κεφάλι σου, είναι πράγματι κάτι το φοβερό. Την πρώτη φορά λοιπόν που ένωσε αυτό το παλικάρι το φοβερό κρότο της οβίδας πάνω απ' το κεφάλι του, κυριολεκτικά κατουρήθηκε.

Ο φόβος είναι αίσθημα. Το κάθε αίσθημα αντιμετωπίζεται μόνο με τη λογική. Κάνεις ανάλυση του φόβου σου, σκέφτεσαι τι είναι αυτό που τον προκαλεί και τότε τον αντιμετωπίζεις. **Αν αναλύσεις το φόβο σου και γνωρίσεις τι τον προκαλεί, τότε δε θα φοβηθείς πια, ακόμα κι αν βρίσκεσαι στη χειρότερη θέση.** Ακόμα κι αν είσαι πολιτικός κρατούμενος,

αν έχεις πίστη στον εαυτό σου και στα ιδανικά σου, δε λογαριάζεις τίποτ' απολύτως. Τι να φοβηθείς; Ποιον;

Χρήστος: Έχετε συλληφθεί και φυλακιστεί πολλές φορές στη ζωή σας. Υπάρχει κάποιο θίωμα απ' αυτές τις δυσκολες μέρες που χαράχτηκε στη μνήμη σας και θα θέλατε να το μοιραστείτε μαζί μας;

Στην κατοχή, είχα κάνει μια απόπειρα δραπετεύσης. Με πιάσανε, ύστερα από προδοσία, και με έφεραν στα κελιά της Ασφάλειας. Αφού με βασάνισαν — ήξεραν ότι δεν είχε σημασία για μένα, αλλά το έκαναν για να τρομοκρατούνται οι άλλοι - μου δέσανε τα χέρια πίσω με χειροπέδες και με βάλανε όρθιο σε μια καρέκλα, πίσω απ' το ανοιχτό παραθυράκι της πόρτας του κελιού. Μπροστά στο παραθυράκι βάλανε έναν αστυφύλακα με το πιστόλι στο χέρι και με την εντολή να με σκοτώσει, αν έκανα την παραμικρή κίνηση. Άρχισα να του μιλώ: «Τώρα, μήπως νομίζεις ότι εσύ είσαι ελεύθερος κι εγώ είμαι σκλάβος; Θα σου αποδείξω το αντίθετο. Εσύ είσαι ο σκλάβος κι εγώ είμαι ελεύθερος. Παρ' όλο που είμαι δεμένος, είμαι ελεύθερος γιατί σκέφτομαι κι ενεργώ ελεύθερα, ενώ εσύ είσαι σκλάβος επειδή υπακούς σε εντολές».

Άρχισα ολόκληρη συζήτηση κι αυτός μ' άκουγε. Όταν ήρθε να τον αντικαταστήσει κάποιος άλλος, δεν έφυγε αμέσως, περίμενε να ολοκληρώσω την κουβέντα μου. Ύστερα άρχισα να μιλώ στον αντικαταστάτη του, ενώ πασπάτευα τις χειροπέδες μου. «Μ' έχετε δεμένο με χειροπέδες από σίδηρο. Έχεις υπόψη σου πώς βγαίνει το σίδηρο;»

Του έλεγα ιστορίες για ορυχεία, εργαζόμενους σ' αυτά, για τη συνεκμετάλλευση. Μίλησα και στον τρίτο που ήρθε αργότερα να τον αντικαταστήσει. Στο τέλος κατάφερα να λύσω τις χειροπέδες. «Πάω να κοιμηθώ, κουράστηκα» λέω στον αστυφύλακα. «Αν θέλεις, σκότώσέ με». Ειδοποιεί εκείνος τους ανωτέρους του, έγινε χαλασμός.

Περνά ο καιρός, γίνεται η απελευθέρωση. Καθώς ανέβαινα την Πειραιώς, έρχεται ένας καταπάνω μου, μ' αγκαλιάζει, με φιλάει. «Ποιος είσαι;» τον ρωτώ. Μου απαντά: «Εκείνος που ήταν σκλάβος και τον έκανες ελεύθερο σ' ένα βράδυ». Ένας απ' τους τρεις ήταν, δε ρώτησα ποιος.

Να σας πω κι άλλη μια ιστορία. Στον εμφύλιο πόλεμο με μετέφεραν απ' τις φυλακές Αβέρωφ στις φυλακές Ακροναυπλίας. Ο διευθυντής, που είχε πάρει τα χαρτιά μου, με κάλεσε στο γραφείο του και μου ζήτησε να σταθώ προσοχή. Αρνήθηκα κι εκείνος με χώνει στο πειθαρχείο. Οι άλλοι συγκρατούμενοι κηρύσσουν απεργία πείνας. Ήταν πρόβλημα για το διευθυντή να πει ότι μ' έβαλε στο πειθαρχείο επειδή δε στεκόμουν προσοχή, αφού όλοι ήξεραν ότι δε στεκόμασταν προσοχή. Με καλεί λοιπόν και μου λέει: «Εντάξει, δε σου 'πα και τίποτα».

Του λέω: «Θα σου πω μια κουβέντα που δε θέλω να την ξεχάσεις. Όταν γινόταν ο Πελοποννησιακός πόλεμος, μια

τριμελής αντιπροσωπεία Αθηναίων πήγε στο μεγάλο βασιλιά της Περσίας για να ζητήσει - δυστυχώς - δάνειο (γελά), για να συνεχίσουν τον πόλεμο. Οι αυλικοί τους είπαν ότι θα δουν το βασιλιά κι ότι μάλλον θα τους δώσει το δάνειο· θα 'πρεπε όμως, προηγουμένως, να τον προσκυνήσουν. Οι Αθηναίοι δήλωσαν ότι αποκλείεται να προσκυνήσουν, όμως οι αυλικοί τους είπαν ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να πάρουν το δάνειο. Την επόμενη μέρα οι αυλικοί τους οδήγησαν στο μεγάλο βασιλιά. Τότε οι Αθηναίοι έριξαν κάτω τα δαχτυλίδια τους και έσκυψαν να τα πιάσουν. Για το βασιλιά, δηλαδή, αυτό σήμαινε προσκύνηση, για τους ίδιους όμως σήμαινε απλώς ότι έσκυψαν να πιάσουν τα δαχτυλίδια τους.

Εγώ λοιπόν, — είπα στο διευθυντή — ούτε αυτό το χατήρι δε θα σου κάνω, να σκύψω δήθεν για να πιάσω το δαχτυλίδι μου. Το κατάλαβες;» Ο διευθυντής είχε εντυπωσιαστεί που ήξερα ιστορίες απ' την αρχαία Ελλάδα. Δυσκολευόταν κιόλας να καταλάβει πώς αυτό το πραγματάκι που ήμουν είχε τέτοιο θράσος.

Αφροδίτη: Πριν λίγες μέρες γιορτάσαμε την επέτειο της 25ης Μαρτίου. Ποιο πιστεύετε πως είναι το νόημα των εθνικών επετείων και πώς θα πρέπει να γιορτάζονται;

Έδινα χτες το βράδυ συνέντευξη σε Γάλλους δημοσιογράφους και μιλήσαμε για τη δική τους εθνική επέτειο. Οι Γάλλοι γιορτάζουν στις 14 Ιουλίου την πτώση της Βαστίλλης. Γιορτάζουν δηλαδή την πτώση ενός καθεστώτος. Στην Αγγλία γιορτάζουν την ενθρόνιση του βασιλέως, ενώ στην Ολλανδία τα επινίκια από την ήττα του ναζισμού. Για μας τους Έλληνες η 25η Μαρτίου και η 28η Οκτωβρίου είναι ημερομηνίες

έναρξης αγώνων. Στην πρώτη περίπτωση ξεκινάμε έναν αγώνα και δεν ξέρουμε αν θα απελευθερωθούμε ή όχι, στην άλλη περίπτωση αγωνιζόμαστε να διατηρήσουμε την ελευθερία μας, που προσπαθεί να την καταλύσει ο φασισμός. Ούτε ενθρόνιση, ούτε εγκαθίδρυση ή πτώση καθεστώτος, ούτε επινίκια. **Γιορτάζουμε την έναρξη αγώνων και δε μας ενδιαφέρει το αποτέλεσμα.** Κανένα άλλο έθνος δεν έχει αυτό το συμβολισμό, σε ό,τι αφορά τις εθνικές επετείους του.

Όταν έχουμε λοιπόν 28 Οκτωβρίου ή 25 Μαρτίου τι πρέπει να κάνουμε; Εγώ λέω ότι το ουσιαστικότερο απ' όλα είναι να μελετάμε τι είναι για μας αυτές οι ημερομηνίες. Όσο μελετάμε, τόσο περισσότερα μαθαίνουμε. Αν θέλουμε παρελάσεις, να τις κάνουμε μπροστά στα μνημεία, όχι μπροστά στην εξουσία.

Γιώργος: Μια που μιλήσαμε για την εθνική μας επέτειο της 28ης Οκτωβρίου. Ακούγεται ότι η πατρίδα μας βρίσκεται πάλι υπό γερμανική κατοχή. Σας βρίσκει σύμφωνο η άποψη αυτή; Βλέπω στο τραπέζάκι και το θιβλίο «Επιστροφή του Ράιχ»...

Δεν είναι ακριβώς κατοχή. Στην κατοχή ήταν μια ένοπλη σκλαβιά, που θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή ο οποιοσδήποτε να σε πυροβολήσει. Τι είναι όμως ακριβώς;

Το 1821 κάναμε την Επανάσταση. Όλα τα κράτη έπεσαν με μανία πάνω μας, υπέρ των Οθωμανών, εναντίον της Επανάστασης. Όταν είδαν ότι ριζώνει, έτρεξαν να μας βοηθήσουν και τι έκαναν; Δάνεια! Πριν από 12 χρόνια ξεχρεώσαμε το πρώτο δάνειο, το γαλλικό, που το πήραμε το 1824. Κερδίσαμε τη λευτεριά μας, δεν κερδίσαμε όμως την εθνική ανεξαρτησία μας. Και δεν καταφέραμε να την κερδίσουμε ούτε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, παρ' όλο που πάλι είχαμε ως πρώτο στόχο, τη λευτεριά, δεύτερο την εθνική ανεξαρτησία, τρίτο τη δημοκρατία - δε θέλαμε, βέβαια, να ξαναγυρίσουμε στο Μεταξά - και ως τέταρτο στόχο την κοινωνική δικαιοσύνη. Μάλιστα μια από τις πανελλήνιες κοινωνικές οργανώσεις λεγόταν ΕΚΚΑ, δηλαδή Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση. Οι μεγάλες οργανώσεις τότε ήταν το ΕΑΜ, το ΕΔΕΣ, το ΕΚΚΑ. Δεν ήταν μόνο οι αριστερές οργανώσεις, ήταν όλος ο λαός που έβαζε αυτούς τους στόχους που αναφέραμε.

Η ουσία είναι ότι πάλι προβάλλει το αίτημα της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτή μας λείπει.

Παναγιώτης: Αφού μιλήσαμε για δάνεια και γερμανική κατοχή έχετε τοποθετηθεί συχνά πάνω στο θέμα των γερμανικών αποζημιώσεων προς την Ελλάδα. Γιατί δε διακρίνεται η χώρα μας;

Όταν την ερώτηση αυτή μου την κάνει κάποιος μεγάλος απαντώ: επειδή ψηφίζεις αυτές τις κυβερνήσεις που ψηφίζεις. Μη βγάζουμε έξω την ευθύνη τη δική μας.

Γιώργος: Εγώ πιστεύω πως τα δικαιώματα αυτά τα χάσαμε όταν μπήκαμε στην Ευρωζώνη, ενώ δεν πληρώσαμε τις προϋποθέσεις. Μας ενδιαφέρει να ακούσουμε την προσωπική σας άποψη.

Κατ' αρχάς, άλλο Ευρωζώνη, που σημαίνει ενιαίο νόμισμα, κι άλλο Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Αγγλία συμμετέχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά όχι στην Ευρωζώνη. Σχετικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση επειδή μερικά κόμματα της Αριστεράς λένε να φύγουμε απ' την Ευρώπη, η απάντησή μου

είναι: Γιατί να τους χαρίσουμε την Ευρώπη; Δική τους είναι; Είμαι στην Ελλάδα, είμαι εναντίον των αποφάσεων της ελληνικής κυβέρνησης, αγωνίζομαι λοιπόν να ρίξω την κυβέρνηση και να βγει μια κυβέρνηση που θα εκπροσωπεί τα συμφέροντα του λαού. Είμαι στην Ευρώπη, δεν είμαι ούτε στην Ασία, ούτε στην Αφρική, ούτε στην Αμερική. Θα αγωνίζομαι και θα αγωνιστώ εναντίον της πολιτικής της Κομισιόν, του Διευθυντηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των αποφάσεων που παίρνει, αλλά δε φεύγω απ' την Ευρώπη. Ανήκουμε στην Ευρώπη, προσπαθούμε ν' αλλάξουμε το Διευθυντήριο, την περίφημη Κομισιόν, να πάρουν τη εξουσία οι λαοί της Ευρώπης. Αυτή είναι η λογική μου.

Παναγιώτης: Πού αποδίδετε την παγκόσμια οικονομική κρίση;

Πιστεύω πως τη δημιουργεί το ίδιο το σύστημα. Για μένα το χρήμα δεν έχει πατρίδα. Είτε είμαι στο ευρώ, είτε στη λιρέτα, είτε στο δολάριο, είτε στο γιεν, το χρήμα δεν έχει πατρίδα. Για μένα **το θέμα είναι να εμποδίσω τους ιδιοκτήτες του χρήματος, οποιοδήποτε κι αν είναι, να διευθύνουν τα πάντα.** Αυτός είναι ο στόχος μου.

Τι ήταν το χρήμα; Μέσο ανταλλαγής αξιών. Το ίδιο το χρήμα δε δημιουργεί αξίες. Ο εργαζόμενος δημιουργεί τις αξίες. Όταν το χρήμα παύει να είναι μέσο ανταλλαγής αξιών και μετατρέπεται σε δημιουργό αξιών - στα ψέματα - τότε δημιουργούνται οι οικονομικές κρίσεις.

Αφροδίτη: Αν σας ζητούσαμε να δώσετε σ' εμάς, τους νέους, μία συμβουλή που θα ήταν η πιο σημαντική για τη ζωή μας, ποια θα ήταν αυτή; Ξέρουμε ότι δε δίνετε συμβουλές, όμως θα θέλαμε να κάνετε μια εξαίρεση για μας.

Συμβουλές δε δίνω. Γνώμες εκφράζω. Έχετε το δικαίωμα να αμφισβητείτε τα πάντα. Αν δεν το κάνετε, δεν είστε νέοι. Έχετε το δικαίωμα να ρωτάτε τα πάντα. Προσέξτε όμως να μη γίνετε όμηροι της αμφισβήτησης και της αντίρρησής σας. Αν γίνετε όμηροι, αιχμάλωτοι των αμφισβήτησών σας, χαθήκατε. Θα γίνετε υπερφίαλοι και θα βρεθείτε έξω απ' την κοινωνία. Θα λέτε, όλη η κοινωνία δεν είναι τίποτα, εγώ είμαι το παν.

Αυτή είναι η γνώμη μου.

Έχω κάνει χρόνια φυλακή, έχω γυρίσει όλες τις φυλακές και μάλιστα, επειδή ήμουν «καλό» παιδί, είχα το προνόμιο να γνωρίσω και τις φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία.

Νά 'σαι στο πειθαρχείο, δεμένος, πάνω στο βράχο και να στάζει νερό πάνω σου... για να καταλάβετε τις φριχτές συνθήκες των πειθαρχείων. **Οπωσδήποτε υπήρχε μια φυλακή καλύτερη απ' την άλλη' εμένα όμως δε μ' ενδιέφερε, ήθελα να 'μαι ελεύθερος.** Όταν έχεις ένα πουλί και του λες, «έλα να σε βάλω σε καλύτερο κλουβί», σε κλουβί θα 'ναι πάλι.

Το πουλί θέλει την ελευθερία του. Δε θέλει να 'ναι σε κλουβί.

Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου (Γ2), Χρήστος Κανάκης (Γ2), Γιώργος Λυράκης (Γ2), Παναγιώτης Τάτσης (Γ4), Ματίνα Τσαγκάρη (Γ4), Νίκος Τσιουγκράνης (Γ4).

«Ας μη συνηθίσουμε το θάνατο»

Μια συνηθισμένη Τετάρτη πρωί στο Σύνταγμα. Ξαφνικά οι αδιάφοροι περαστικοί της πλατείας Συντάγματος γίνονται αυτόπτες μάρτυρες μιας αυτοκτονίας που έμελλε να ταρακυνήσει τα νερά του πολιτικού στερεώματος αλλά και να σοκάρει όλο το πανελλήνιο.

Ένας 77χρονος συνταξιούχος φαρμακοποιός άφησε την τελευταία του πνοή μετά από δική του πρωτοβουλία. Οι αυτόπτες μάρτυρες τον θυμούνται ξεκάθαρα να βγάζει όπλο και να φωνάζει **«δε θέλω να αφήσω χρέη στα παιδιά μου!»** πριν πατήσει τη σκανδάλη και αυτοπυροβοληθεί στο κεφάλι. Πολίτες από τη γειτονιά του, που τον γνώριζαν, δήλωσαν ότι επρόκειτο για έναν «αξιοπρεπή άνθρωπο, πολιτικοποιημένο και δραστήριο στα κοινά».

Πόσο δύσκολο είναι να αναφέρεις το γεγονός αυτό χωρίς να κατακλύζεσαι από λύπη αλλά και θυμό! Γιατί, δεν πρόκειται για μια εφηβική παρόρμηση, που βασίζεται σε λάθος πρότυπα ή λάθος διαπαιδαγώγηση. Πρόκειται για έναν άνθρωπο που έζησε μια ζωή αξιοπρεπής και τίμιος και η πολιτική και οικονομική εξαθλίωση θόλωσαν και, στο τέλος, έσβησαν από το μυαλό του την **ελπίδα για ζωή**, αφήνοντας στη σκέψη του μόνο μια λύση: το οριστικό τέλος. Η τοποθεσία που επέλεξε να πραγματοποιήσει την πράξη του ήταν άκρως συμβολική. Επέλεξε την πλατεία Συντάγματος και στάθηκε μπροστά στο κτήριο που απεργάζονται την εξαθλίωση ενός ολόκληρου λαού. Στη Βουλή.

Είναι γεγονός ότι την τελευταία διετία η χώρα μας βρίσκεται σε μια «εθνική κατάθλιψη» κυρίως μετά από την επιβολή του μνημονίου. Χαράτσια, νέα περιοριστικά μέτρα και κατακόρυφες μειώσεις μισθών έχουν οδηγήσει πολλά άτομα στην απόγνωση. «Η σφαίρα το πρωί στην πλατεία Συντάγματος πρέπει να χτύπησε κατευθείαν τη συνείδηση του πολιτικού κόσμου και πρέπει όλοι να αισθανθούμε πίσω από τη σκανδάλη. Ένας αυτόχειρας δεν είναι απλά ένας νεκρός. Όταν ο κόσμος αρχίζει να αυτοκτονεί στο Σύνταγμα, τότε θα έχουμε φτάσει στο τελευταίο σημείο διάρρηξης της κοινωνικής συνοχής», δηλώνει γνωστός πολιτικός.

Αυτό που πρέπει να βάλουμε καλά στο μυαλό μας, ειδικά οι νέοι που ετοιμάζονται να παραλάβουν τη σκυτάλη της διακυβέρνησης της χώρας, είναι ότι **η αυτοκτονία δεν είναι η λύση των προβλημάτων μας**. Ο εύκολος δρόμος είναι πάντα αυτός που θα βγάλει από πάνω μας το βάρος των ευθυνών και θα μας απαλλάξει από το μόχθο και τη

μεγάλη προσπάθεια για τη διάλυση της πολύπλευρης κρίσης. Δε δίνει όμως την πραγματική λύση. Όλοι οι πολίτες αυτής της χώρας, σε συνεργασία με τους πολιτικούς της, θα πρέπει να παλέψουμε με υπομονή και κουράγιο για να τα καταφέρουμε. Καταγγέλουμε όλους αυτούς που όπλισαν το χέρι του αυτόχειρα συνανθρώπου μας, και δε θα σταματήσουμε να ελπίζουμε ότι αυτός ο άνθρωπος να είναι το τελευταίο θύμα της εξαθλίωσής μας.

Αξίζει να διαβάσουμε το γράμμα με τα τελευταία λόγια του αυτόχειρα:

«Η κατοχική κυβέρνηση Τσολάκογλου εκμηδένισε κυριολεκτικά τη δυνατότητα επιβιώσής μου, που στηριζόταν σε μια αξιοπρεπή σύνταξη, που επί 35 χρόνια εγώ μόνον (χωρίς ενίσχυση κράτους) πλήρωνα γι' αυτή.

Επειδή έχω μια ηλικία που δεν μου δίνει την ατομική δυνατότητα δυναμικής αντίδρασης (χωρίς βέβαια να αποκλείω αν ένας Έλληνας έπαιρνε το καλάσνικοφ, ο δεύτερος να ήμουν εγώ), δεν βρίσκω άλλη λύση από ένα αξιοπρεπές τέλος, πριν αρχίσω να ψάχνω στα σκουπίδια για τη διατροφή μου. Πιστεύω πως οι νέοι έχουν μέλλον, κάποια μέρα θα πάρουν τα όπλα και στην πλατεία Συντάγματος θα κρεμάσουν ανάποδα τους εθνικούς προδότες, όπως έκαναν το 1945 οι Ιταλοί στο Μουσολίνι (πιάτσα πορέτο του Μιλάνου)».

Μπορεί πολλοί σημερινοί πολιτικοί αλλά και των προηγούμενων γενεών να έχουν καταπατήσει κάθε θεμελιώδες στοιχείο της δημοκρατίας που δήθεν υπηρετούν, εμείς όμως δεν πρόκειται να το αφήσουμε έτσι. Ας κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας και, όπως λέει το σύνθημα των «Αγανακτισμένων»: «Ας μη συνηθίσουμε το θάνατο».

Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου, Γ2

«Ορθοί πάντα κι αλύγιστοι στην ανεμορριπή...» Ν. Καββαδίας

Συνέντευξη με τον Ηλία Μακρή

Ηλίας Μακρής

Ο Ηλίας Μακρής είναι ο γελοιογράφος που αγαπήθηκε από τους Έλληνες κυρίως μέσα από τα σκίτσα του στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», το περιοδικό «Κ» αλλά και μέσα από τη συνεργασία του με τις εφημερίδες «ΤΟ ΒΗΜΑ», «ΕΘΝΟΣ» και πολλά περιοδικά. Γνωστό είναι το όνομά του και στους χώρους της ζωγραφικής στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό, όπου υπογράφει με το όνομα Δελόγλου. Έχει πραγματοποιήσει πολλές επιτυχείς εκθέσεις ζωγραφικής και γελοιογραφίας και έχει τιμηθεί με το βραβείο Μπότση για την προσφορά του στη δημοσιογραφία, μέσα από τον καθημερινό γελοιογραφικό σχολιασμό της επικαιρότητας.

1. Ποια ήταν η αφορμή που ασχοληθήκατε με την γελοιογραφία;

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ήμουν πιστός αναγνώστης των Μίκυ Μάους, Αστερίξ, Λούκυ Λουκ, Τεν Τεν και άλλων ηρώων των παιδικών κόμιξ. Αυτά μου προσέφεραν την δυνατότητα να ξεφεύγω από τον κόσμο των μεγάλων.

Όταν ήμουν 15 ετών έπεσε στα χέρια μου μια δίτομη έκδοση με τα απομνημονεύματα του στρατηγού Ντε Γκολ (μεγάλη στρατιωτική και πολιτική προσωπικότητα της Γαλλίας). Σε αυτήν την έκδοση βρήκα άπειρες γελοιογραφίες από εκπληκτικούς καλλιτέχνες γελοιογράφους. Αυτό ήταν!... Με είχε τσιμπήσει η μύγα της γελοιογραφικής δημιουργίας. Ξεκίνησα πρώτα αντιγράφοντας σκίτσα που μου άρεσαν και μετά, σιγά σιγά, άρχισα να σατιρίζω με το πένακι μου μορφές της ελληνικής πολιτικής ζωής. Και τι μορφές!... Τότε στην Ελλάδα “διέπρεπε” η χούντα των συνταγματαρχών. Ήμουν βλέπετε παιδί της δικτατορίας. Έτσι μοιραία τα πρώτα μου σκίτσα απεικόνιζαν τις γελοίες μορφές των Παπαδόπουλου, Πατακού, Μαρκεζίνη, αλλά και μορφές της διεθνούς πολιτικής σκηνής της εποχής εκείνης, όπως ο Ρίτσαρντ Νίξον (πρόεδρος των Η.Π.Α.), Σπύρος Άγκνιου (αντιπρόεδρος, ελληνικής καταγωγής) κ.ά. Αυτή ήταν η αρχή.

2. Πώς συνδυάζετε τη ζωγραφική με τη γελοιογραφία; Φανταζόμαστε έναν ζωγράφο και έναν γελοιογράφο σαν δύο εντελώς διαφορετικούς χαρακτήρες...

Η ζωγραφική συναντιέται με τη γελοιογραφία μόνο σε τεχνικό επίπεδο. Η φιλοσοφική, εσωτερική τους διάσταση είναι τελείως διαφορετική. Άρα για εμένα είναι δύο τελείως διαφορετικές ασχολίες. Η γελοιογραφία μου δίνει τη δυνατότητα

να σχολιάζω άμεσα την κοινωνική και πολιτική επικαιρότητα. Η ζωγραφική, από την άλλη, είναι ένα άχρονο ταξίδι της ψυχής και του πνεύματος, είναι μια διαδικασία που έχει αναλογίες με την ποιητική δημιουργία. **Με άλλα λόγια, αν η γελοιογραφία είναι η πραγματικότητα (έστω και παραμορφωμένη), η ζωγραφική είναι το όνειρο.** Έτσι αυτές οι δύο δημιουργικές μου πλευρές δεν αλληλοσυγκρούονται αλλά αλληλοσυμπληρώνονται.

Οι δύο διαφορετικοί χαρακτήρες του ζωγράφου και του γελοιογράφου, που φαντάζεστε στην ερώτησή σας, όντως είναι υπαρκτοί, αλλά σε ένα σώμα και μια ψυχή.

3. Έχουν επιβάλει ποτέ στα έργα σας λογοκρισία; Νιώσατε ποτέ εσείς ο ίδιος ότι έχετε προσβάλει κάποιον και το έχετε μετανιώσει;

Στην επαγγελματική ζωή των ανθρώπων δεν υπάρχει δυστυχώς η έννοια της απόλυτης ελευθερίας. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να αποτελεί εξαίρεση η γελοιογραφία; Ναι, έχουν λογοκριθεί στο παρελθόν σκίτσα μου, αλλά με τα χρόνια έμαθα να λέω αυτό που θέλω να πω μέσα στο προκαθορισμένο πλαίσιο, χωρίς να κάνω “εκπτώσεις” στη σκέψη και τις θέσεις μου.

Στη ζωή μου έχω προσβάλει ανθρώπους και το έχω μετανιώσει, όμως στο επάγγελμά μου, επειδή επικρατεί πάντα η δεύτερη σκέψη που δεν αφήνει το χέρι να λειτουργήσει

εν θερμώ, νομίζω ότι δεν έχω παραβιάσει αυτόν τον κανόνα της δημοσιογραφικής δεοντολογίας.

4. Ποια η γνώμη σας για τη στάση των νέων απέναντι στις πολιτικές εξελίξεις;

Οι νέοι φαινομενικά έχουν απομακρυνθεί από την πολιτική, αλλά ποια πολιτική; Την πολιτική που έφερε τη χώρα μας στην κατάσταση στην οποία βρίσκεται. Γι’ αυτό βλέπουμε νέους “αποπολιτίκ”, αποστασιοποιημένους, θυμωμένους, απογοητευμένους, αλλά με αμείωτη δίψα για ζωή, δημιουργία και αναζήτηση ελπίδας. Συχνά ακούμε από το στόμα των εκπροσώπων της γενιάς που τα έκαναν μούσκεμα να δηλώνουν με θρασύτητα την πίστη τους στους νέους, ότι αποτελούν το μέλλον και ότι εκείνοι θα βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά. Με άλλα λόγια δε φτάνει που τους παραδίδουμε μια χώρα, μια ήπειρο, έναν πλανήτη σε μαύρο χάλι, τους ρίχνουμε και το μπαλάκι της ευθύνης για τη σωτηρία.

Οι νέοι απέναντι στις πολιτικές εξελίξεις είναι απροετοί-

Συχνά ακούμε από το στόμα των εκπροσώπων της γενιάς που τα έκαναν μούσκεμα να δηλώνουν με θρασύτητα την πίστη τους στους νέους, ότι αποτελούν το μέλλον και ότι εκείνοι θα βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά. Με άλλα λόγια δε φτάνει που τους παραδίδουμε μια χώρα, μια ήπειρο, έναν πλανήτη σε μαύρο χάλι, τους ρίχνουμε και το μπαλάκι της ευθύνης για τη σωτηρία.

μαστοι, με ευθύνη των παλαιότερων. Είναι καιρός εμείς οι παλαιότεροι να πλάσουμε μια αξιοπρεπή σκυτάλη και να τους την παραδώσουμε και τότε είμαι σίγουρος ότι και εκείνοι με τη σειρά τους θα ανταποκριθούν στο χρέος τους.

5. Πραγματικά θα θέλαμε πολύ να ακούσουμε κάποια (ενδεχομένως καυστική) κριτική για την κατάντια του εκπαιδευτικού συστήματος να αδυνατεί να μας παρέχει ιθιγία δωρεάν.

Η εκπαίδευση στη χώρα μας είναι ο

μεγάλος ασθενής. Αν αυτός δεν καταφέρει να σταθεί στα πόδια του, να βαδίσει με βήμα ανάλογο της ταχύτητας της εποχής μας, τότε το παιχνίδι θα έχει οριστικά χαθεί. Η αδυναμία του εκπαιδευτικού συστήματος, όχι μόνο στην παροχή δωρεάν βιβλίων, με εξοργίζει ως πατέρα μιας 15χρονης μαθήτριας, αλλά μου παρέχει δωρεάν τροφή ως γελοιογράφο μιας 24χρονης καριέρας.

Ένας ζωγράφος που τον «τίμι-
πησε η μύγα της γελοιογραφικής

δημιουργίας» ή ένας γελοιογράφος με σκιρτήματα καλλιτεχνικής ζωγραφικής; Όπως και να 'χει, ο κ. Ηλίας Δελόγλου είναι ένας πραγματικά υπέροχος άνθρωπος με βάθος ψυχής, την οποία εναποθέτει στον καμβά, αλλά και με μεγάλη ευστροφία, την οποία καταγράφει με μεγάλο ταλέντο στο χαρτί.

Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου, Γ2

«Έφυγε» ο Θόδωρος Αγγελόπουλος

Ο Θεόδωρος Αγγελόπουλος (Αθήνα 27 Απριλίου 1935 - 24 Ιανουαρίου 2012) ήταν Έλληνας σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός κινηματογράφου. Έχει τιμηθεί με βραβεία στην Ελλάδα και το εξωτερικό για την προσφορά του στον κινηματογράφο, με σπουδαιότερο το Χρυσό Φοίνικα καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ των Καννών του 1998 για την ταινία **“Μια Αιωνιότητα και Μια Μέρα”**.

Έκανε νομικές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, τις οποίες εγκατέλειψε πριν πάρει το πτυχίο του και το 1961 πήγε στο Παρίσι για σπουδές. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1964 και εργάστηκε μέχρι το 1967 ως κριτικός κινηματογράφου στην εφημερίδα «Δημοκρατική Αλλαγή». Με τον κινηματογράφο άρχισε να ασχολείται το 1965 και το 1968 παρουσίασε την πρώτη του μικρού μήκους ταινία με τον τίτλο «Εκπομπή». Σηματοδότησε την αυγή του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου, παρουσιάζοντας το 1970 την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, «Αναπαράσταση», με την οποία κέρδισε το πρώτο βραβείο στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Άλλες σημαντικές ταινίες του, που απέσπασαν βραβεία, ήταν **“Ο θίασος”**, **“Μεγαλέξαντρος”**, **“Ταξίδι**

στα Κύθηρα”, **“Τοπίο στην ομίχλη”**, **“Το βλέμμα του Οδυσσέα”** κ.ά.

Έχει αναγορευθεί επίτιμος διδάκτορας του Πανεπιστημίου των Βρυξελλών, του Πανεπιστημίου Χ. Ναντέρ στο Παρίσι και του Πανεπιστημίου Έσσεξ.

Στις 24 Ιανουαρίου 2012 τραυματίστηκε σοβαρά, στο διάλειμμα των γυρισμάτων της νέας του ταινίας **«Η άλλη θάλασσα»** στη Δραπετσώνα, από διερχόμενη μοτοσυκλέτα. Το ίδιο βράδυ άφησε την τελευταία του πνοή σε νοσοκομείο του Φαλήρου, όπου νοσηλευόταν σε κρίσιμη κατάσταση. Η κηδεία του έγινε δημοσία δαπάνη στις 27 Ιανουαρίου 2012 στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών.

Το Υπουργείο Πολιτισμού και Τουρισμού και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσ/νίκης καθιέρωσαν το 2012 Διεθνές Βραβείο «Θεόδωρος Αγγελόπουλος», ως ελάχιστο φόρο τιμής στη μνήμη του σπουδαίου Έλληνα δημιουργού.

Φανή Γούση, Γ1

Δάφνη Βλαχογιάννη, Γ1

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ιστορία στην Πέτρα...

Φέτος στο σχολείο μας συστάθηκε η ομάδα των «**Φιλιστόρων**» από μαθητές και μαθήτριες της Γ' Γυμνασίου με αφορμή το πρόγραμμα του Υπουργείου Παιδείας για τη μελέτη της τοπικής ιστορίας. Στο πλαίσιο του project «Συστήματα τηλεπικοινωνιών των αρχαίων Ελλήνων» η ομάδα ερευνήσε τη φρυκτωρία που βρίσκεται στο λόφο Ζαχαρίτσα στην Πετρούπολη. Οι έρευνες ξεκίνησαν από τη Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών με τη συγκέντρωση αρχαιικού υλικού. Εκεί οι «Φιλιστορες», αφού ξεναγήθηκαν στους χώρους της βιβλιοθήκης, είδαν σπάνια βιβλία και διδάχθηκαν πώς γίνεται η επιστημονική έρευνα. Στη συνέχεια η ομάδα επισκέφτηκε το Μουσείο Τηλεπικοινωνιών του ΟΤΕ. Μέσα από τα εκθέματα οι μικροί ερευνητές ήρθαν σε επαφή με τα τεχνολογικά τέχνηρα των αρχαίων Ελλήνων.

Η υλοποίηση του προγράμματος περιελάμβανε επίσκεψη και αυτοψία στο λόφο Ζαχαρίτσα. Η τελευταία όμως, δεν είναι εφικτή επειδή επάνω στο μνημείο έχει τοποθετηθεί κεραία κινητής τηλεφωνίας με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την υγεία των μαθητών. Ως εκ τούτου η ομάδα συνέχισε την έρευνά της μέσα από επιστημονικά κείμενα και μελέτες που άντλησε από το διαδίκτυο και τη βιβλιοθήκη του σχολείου.

ΓΕΩΜΟΡΦΟΛΟΓΙΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΙΚΙΛΟΥ ΟΡΟΥΣ

Το Ποικίλο Όρος είναι ένα βουνό της Δυτικής Αττικής με μέγιστο υψόμετρο 465 μ. Εκτείνεται σε μήκος 11 χλμ. με κατεύθυνση από ΒΑ προς ΝΔ, μεταξύ του όρους Αιγάλεω (Πύργος) και της Πάρνηθας, και αποτελεί ένα φυσικό όριο ανάμεσα στο Λεκανοπέδιο Αθηνών και το Θριάσιο Πεδίο. Εκτείνεται εντός των ορίων των Δήμων Πετρούπολης, Περιστερίου, Χαϊδαρίου και Καματερού. Για πρώτη φορά αναφέρεται το όρος ως Ποικίλο από τον περιηγητή Πausανία το 2ο μ.Χ. αιώνα. (I, 37, 7). Ο αρχαίος ιστορικός μάλιστα αναφέρει την ύπαρξη ναού αφιερωμένου στον Απόλλωνα. Κατά μήκος της κορυφογραμμής του όρους, ερευνητές τους προηγούμενους αιώνες κατέγραψαν την ύπαρξη φρουρίων - φρυκτωριών για τη μετάδοση μηνυμάτων με πυρσούς ή σήματα καπνού. Πρόκειται για σταθμούς ελέγχου και τηλεπικοινωνιών που εντάσσονταν στο αμυντικό σύστημα των αρχαίων Αθηνών. Οι φρυκτωρίες ήταν ένα πρωτόγονο σύστημα μετάδοσης με πυρσούς κατά τη διάρκεια της νύχτας (<φρύττω=καίω και ορώ) ή με σήματα καπνού κατά τη διάρκεια της μέρας. Οι στρατιώτες που βρίσκονταν επάνω στις επάλξεις των τειχών (φρυκτωροί) φρόντιζαν να μεταδοθεί το μήνυμα από τη μία ακρόπολη στην άλλη. Εξασφάλιζαν έτσι την έγκαιρη μετάδοση πληροφοριών ειδικά σε περιόδους πολέμων.

Στα τέλη του 19ου αιώνα ο Γερμανός τοπογράφος - χαρτογράφος Γιόχαν Α. Κάουπερτ μαζί με τον αρχαιολόγο Έρνστ Κούρτιους, στο διάστημα 1875-77, χαρτογράφησαν την Αθήνα και την Αττική. Το 1878 οι χάρτες τους εκδόθηκαν στο έργο «Χάρτες της Αττικής». Από τη μελέτη των δύο Γερμανών επιστημόνων προκύπτει ότι στο δυτικό Ποικίλο, πάνω από το φαράγγι Ζαστάνι (κοντά στον Απρόπυργο) υπήρχε φρυκτωρία που είχε θέα όλο το Θριάσιο, τον Κόλπο της Ελευσίνας και τμήμα της Πάρνηθας. Η συγκε-

Φρυκτωρία Δέμα

κριμένη φρυκτωρία φαίνεται πως επικοινωνούσε με τη φρυκτωρία της Πετρούπολης στην κορυφή Ζαχαρίτσα, το υψηλότερο σημείο στο Ποικίλο Όρος. Λίγο πιο πέρα από τη φρυκτωρία στο Ζαστάνι βρίσκεται και το μεγάλο μονοπάτι που έχει καταγράψει ο Κάουπερτ το 1883 και ακόμα μακρύτερα το αρχαίο τείχος του Δέματος στο πέρασμα Αιγάλεω-Πάρνηθας. Στο λόφο Πυργάθι, νοτιοδυτικά του αρχαίου τείχους, διασώζεται και στις μέρες μας η βάση του κυκλικού Πύργου του Δέματος. Ο Πύργος αποτελούσε εξάρτημα του συνολικού αμυντικού περιβάλλοντος του τείχους του Δέματος, και είχε πανοραμική θέα προς όλες τις κατευθύνσεις. Ήταν παρατηρητήριο και παράλληλα φρυκτωρία. Δίπλα μάλιστα σε αυτήν υπάρχουν ίχνη από θεμελίωση πύργου που έχει κοινά χαρακτηριστικά με αυτόν στο Πυρ-

Φρυκτωρία Ζαχαρίτσα

γάθι. Τα σωζόμενα, πέτρινα θεμέλια στο Ζαστάνι δε διατηρούνται σε τόσο καλή κατάσταση όσο εκείνα στο Πυργάθι. Σε κοντινή απόσταση από την φρουκτωρία στο Ζαστάνι, υπήρχε ένα μονοπάτι που ξεκινούσε από τον Κηφισό και έφτανε μέχρι τον Ασπρόπυργο.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου οι Αθηναίοι έχτισαν άτακτα με μεγάλες πέτρες το «Δέμα», ένα τείχος, για να κλείσουν τη βορειότερη από τις τρεις διαβάσεις προς το Θριάσιο πεδίο. Το καλοκαίρι του 431 π.Χ. ο Αρχίδαμος εισέβαλε στην Αττική από το πέρασμα μεταξύ Πάρνηθος και Αιγάλεω και εγκαταστάθηκε με το στρατό του στις Αχαρνές (σημ. Μενίδι). Αφού λεηλάτησε τα χωράφια του Περικλή κοντά στο Καματερό συνέχισε να καταστρέφει και τα κτήματα των Αχαρνάων. Από τη μελέτη του Θουκυδίδη (2, 19) είναι φανερό πως οι Πελοποννήσιοι πέρασαν ανενόχλητοι από τη θέση του Δέματος, η οποία φαίνεται πως ούτε καν φρουρούνταν από τους Αθηναίους, ενώ στην Ιερά οδό υπήρχαν μερικοί ιππείς, οι οποίοι συγκρούστηκαν με τους Λακεδαιμονίους στους Ρειτούς (σημ. λίμνη Κουμουνδούρου). Οι Πελοποννήσιοι εισέβαλλαν από τη θέση του Δέματος και το 430 π.Χ. αλλά και στις επόμενες επιθέσεις τους ως το 425 π.Χ. Το Δέμα φαίνεται πως λειτούργησε όχι ως μόνιμο οχυρό, αλλά ως πρόχειρο τείχισμα για ορισμένη πολεμική επιχείρηση. Χρησιμοποιήθηκε ενδεχομένως αργότερα και στους πολέμους κατά των Μακεδόνων. Τόσο η χρονολόγηση του Δέματος, όσο και της φρουκτωρίας της Ζαχαρίτσας αποτελούν γρίφο. Ο αρχαιολόγος Γεώργιος Στάινχαουερ σε αυτοψία που διενέργησε στο χώρο της φρουκτωρίας της Πετρούπολης την τοποθέτησε χρονολογικά στον 4ο αιώνα π.Χ. Η υπεύθυνη καθηγήτρια του project σε παλαιότερη επίσκεψή της στο χώρο διαπίστωσε πως τόσο η τοιχοδρομία όσο και η ισοδομική τεχνική των λίθων ανήκουν στην αυγή των ελληνιστικών χρόνων. Από την κορυφή της φρουκτωρίας της Πετρούπολης υπάρχει άριστη οπτική επαφή τόσο με την Ελευσίνα όσο και με την

ακρόπολη Αθηνών. Γι' αυτό στην αρχαιότητα πολλοί ήταν οι προσκυνητές της θεάς Δήμητρας που αντί να ακολουθήσουν την πεπατημένη Ιερό Οδό για να επισκεφτούν το τελεστήριο της Ελευσίνας, «έκοβαν» δρόμο από το Ποικίλο. Η διάβαση αυτή άλλωστε χρησιμοποιήθηκε τόσο το '21 από τους Κλέφτες και Αρματωλούς όσο και στην Αντίσταση από τους αντάρτες. Η φρουκτωρία της Πετρούπολης φαίνεται πως αποτελούσε τμήμα ενός αμυντικού συστήματος που ξεκινούσε από τις ακροπόλεις των αρχαίων Αιγιοσθενών (σημ. Πόρτο Γερμενό), Παγών, το φρούριο των Ελευθερών, της Φυλής, το Πυργάθι και το Δέμα. Από αυτήν ίσως έδωσαν οι Αθηναίοι το τελευταίο φως στην Ακρόπολη των Αθηνών το 404 π.Χ. όταν έληξε άδοξα για την πόλη ο χρυσός αιώνας του Περικλή, μετά την ήττα τους από τους Πελοποννησίους, αλλά και αργότερα φαίνεται πως εκεί έλαμψε το πρώτο φως της ελευθερίας το 1821, όταν η Ακρόπολη απελευθερώθηκε για πρώτη φορά από τον οθωμανικό ζυγό.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λάζος Χρ., Τηλεπικοινωνίες των αρχαίων Ελλήνων, Αθήνα 1997, εκδ. ΑΙΟΛΟΣ.
Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, υπό Π. Δρανδάκη, Αθήνα, λ. Ποικίλο.
Μηλιώνης Α., Η Πόλη της Πέτρας, Πετρούπολη 2005.
Μπούρα Χ.Θ., Μαθήματα Ιστορίας της Αρχιτεκτονικής, τ.Α' Αθήνα 1980.
Παπαχατζή, Νικ. Δ., Πausanίου Ελλάδος Περιήγησις, τ. ΑΤΤΙΚΑ, Αθήνα 1992, εκδ. Εκδοτική Αθηνών.

Ιστοτόποι

<http://ieraodo.blogspot.com/2010/08/o-munn-i.html>
<http://ieraodo.blogspot.com/2010/08/blog-post-18.html>
<http://el.wikipedia.org/wiki/>
http://files.ornithologiki.gr/docs/politiki/paremvaseis/Protasi_gia_tin_prostasia_orous_Aigaleo.pdf

Η υπεύθυνη καθηγήτρια

Δρ. Ε. Μπουρδάκου - Καρύκα (ΠΕ 02)
και οι «Φιλίστορες»
Στρατηγαρέα Ε., Τάτσης Π., Τριανταφύλλου Αλ., Τσαγκάρη Στ., Τσιουγκράνας Ν., Ψυχογιός Ε. (Γ4).

Οι τηλεπικοινωνίες των αρχαίων Ελλήνων

Οι αρχαίοι Έλληνες ήταν ένας από τους πιο ευρηματικούς λαούς του αρχαίου κόσμου. Οι ανακαλύψεις και οι εφευρέσεις τους στον τομέα της τεχνολογίας δεν κατάφεραν απλώς να βελτιώσουν την καθημερινή ζωή τους, αλλά και να εμπνεύσουν τους μεταγενέστερους. Αρκετές από τις σύγχρονες επινοήσεις έχουν τις ρίζες τους στην αρχαία Ελλάδα. Ένας από τους τομείς που πρωτοστάτησαν ήταν αυτός της επικοινωνίας.

Το αρχαιότερο σύστημα φαίνεται πως ήταν οι **φρουκτωρίες**. Επρόκειτο για σταθμούς μετάδοσης οπτικών μηνυμάτων με καπνό ή αναμμένους πυρσούς, τους «φρυκτούς». Οι σταθμοί είχαν τη μορφή πέτρινων πύργων και βρισκόνταν σε κορφές βουνών. Οι αρχαιολογικές έρευνες έχουν αποδείξει ότι υπήρχε ένα εκτεταμένο δίκτυο σταθμών αντίστοιχο στη νησιωτική και ηπειρωτική Ελλάδα. Είχαν δημιουργήσει ένα δίκτυο σταθμών αντίστοιχο με αυτό των σύγχρονων κεραιών του ΟΤΕ. Ίσως δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως όπου υπάρχουν σήμερα κεραιές του ΟΤΕ κάποτε υπήρχαν φρουκτωρίες. Η πρώτη χρήση φρουκτωρίας καταγράφεται από τον Αισχύλο

στον «Αγαμέμνονα». Μετά τη νίκη του στην Τροία, ο Αγαμέμνονας χρησιμοποίησε τους φρυκτούς για να στείλει το χαρμόσυνο μήνυμα στη γυναίκα του, που βρισκόταν στις Μυκήνες, ότι η πολιορκία της Τροίας και μαζί τα βάσανά του τελείωσαν. Η απόσταση η οποία καλύφθηκε από την Ίδη της Τροίας ως το όρος Αραχναίο των Μυκηνών ήταν 600 χιλιόμετρα. Η πορεία της φλόγας μεταδόθηκε από την Ίδη στο Ερμαίο της Λήμνου και από εκεί στον Άθω, το Μάκιστο Εύβοιας, το Μεσσήπιο Βοιωτίας, τον Κιθαιρώνα, το Αιγίπλαγκτο και τελικά στις Μυκήνες. Τη χρήση φρυκτωριών αναφέρουν πολλοί αρχαίοι ιστορικοί, όπως ο Ηρόδοτος και ο Θουκυδίδης. Οι τελευταίες χρησιμοποιήθηκαν και στους βυζαντινούς χρόνους για την προστασία των ανακτόρων από τις αραβικές επιδρομές.

Ένας άλλος μηχανισμός μετάδοσης μηνυμάτων ήταν ο **υδραυλικός τηλεγράφος** του Αινεία του Τακτικού. Μια εφεύρεση η οποία επέτρεπε μια ευρύτερη ποικιλία μηνυμάτων. Ο τρόπος χρήσης της ήταν σχετικά πιο πολύπλοκος από αυτόν των φρυκτωριών. Πρώτα απ' όλα τοποθετούσαν στους σταθμούς

των φρουκτωριών δύο μεταλλικά δοχεία που περιείχαν ίδια ποσότητα νερού. Μέσα στα δοχεία εκτός από το νερό επέπλεε ένας ειδικός πλωτήρας που έφερε μια κάθετη ράβδο επάνω στην οποία υπήρχαν χαραγμένα μηνύματα. Όταν ήθελαν λοιπόν να ειδοποιήσουν ένα φρούριο που βρισκόταν σε άλλη περιοχή για το αποτέλεσμα μιας μάχης ή επικείμενο κίνδυνο προειδοποιούσαν αρχικά ανάβοντας μια δάδα φρυκτού. Μόλις κατέβάζαν τη δάδα, οι φρουροί στους δύο πύργους άνοιγαν ταυτόχρονα τις βρύσες. Όταν μάλιστα έφτανε η στάθμη του νερού στο μήνυμα που ήθελαν να μεταδώσουν, άναβαν πάλι τον πυρσό και έκλειναν ταυτόχρονα τις βρύσες. Την πρώτη αναφορά στον υδραυλικό τηλεγράφο κάνει ο Αινείας ο Τακτικός στο έργο του «Πολιορκητικά».

Κατά την περίοδο των κατακτήσεων του Μ. Αλεξάνδρου, ο ελληνικός πολιτισμός έκανε άλματα προόδου στην τεχνολογία. Ανάπτυξη παρατηρήθηκε και στον τομέα των επικοινωνιών με την ανακάλυψη δύο νέων μηχανισμών.

Η πρώτη ήταν ο ακουστικός τηλεγράφος ή αλλιώς «**ακουστικό κέρας**». Χρησιμοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των εκστρατειών. Η δομή του ήταν τέτοια ώστε το ηχητικό μήνυμα να μεταφέρεται σε μεγάλες αποστάσεις και σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο μηχανισμός αποτελούνταν από τέσσερις δοκούς που είχαν κλίση προς το εσωτερικό. Εκεί που συνδέονταν ξεκινούσε ένα σκοινί που κατέληγε σε ένα τεράστιο μεταλλικό κέρα. Ο ήχος μπορούσε να ακουστεί πεντακάθαρα σε απόσταση 4 χιλιομέτρων εάν το επέτρεπαν οι καιρικές συνθήκες

και η μορφολογία του εδάφους.

Τέλος, εκείνη την εποχή ανακαλύφθηκε μια εφεύρεση η οποία έμελλε να αλλάξει την πορεία της ανθρώπινης εξέλιξης στον τομέα των επικοινωνιών, η **πυρσεία**. Θεωρείται πρόδρομος των σημάτων Μορς αλλά και της σημερινής ψηφιακής τεχνολογίας (SMS, MMS). Εφευρέτες της ήταν οι αλεξανδρινοί μηχανικοί Κλεόξενος και Δημόκλειτος και αργότερα δέχτηκε βελτιώσεις από τον Πολύβιο. Η χρήση της ήταν σχετικά εύκολη. Χώριζαν τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου σε ομάδες των πέντε, έτσι ώστε να δημιουργούνται πέντε οριζόντιες και πέντε κάθετες στήλες. Μετά είχαν δύο πεντάδες πυρσών από τις οποίες η μία συμβόλιζε τις οριζόντιες και η άλλη τις κάθετες στήλες. Ο συνδυασμός των αναμμένων πυρσών των δύο πεντάδων συμβόλιζε το αντίστοιχο γράμμα του αλφαβήτου και έτσι σιγά-σιγά σχηματιζόταν το μήνυμα. Για να δηλώσουν λόγου χάρη το γράμμα «Σ» άναβαν τους τέσσερις πρώτους πυρσούς που συμβόλιζαν τις κάθετες στήλες και τους τρεις πρώτους πυρσούς που συμβόλιζαν τις οριζόντιες. Αυτή ήταν η πρώτη κωδικοποίηση αλφαβήτου στην ιστορία της κρυπτογραφίας.

Αυτές είναι κάποιες από τις καινοτόμες εφευρέσεις των Ελλήνων κατά τη διάρκεια των αιώνων. Έδωσαν τα φώτα τους στους μεταγενέστερους και βοήθησαν με τις προηγμένες για την εποχή ανακαλύψεις τους μεταγενέστερους ερευνητές και επιστήμονες.

Νικόλαος Τσιουγκράνας, Γ4

Ίλιον Εάλω ...

Τον 12ο αιώνα π.Χ. έγινε ένας από τους συγκλονιστικότερους πολέμους της Ιστορίας ο Τρωικός. Ο μύθος θέλει ως αφορμή του την αρπαγή της βασίλισσας της Σπάρτης της περφόνης ωραίας Ελένης, από τον πρίγκιπα της Τροίας Πάρη. Η Ελένη ήταν σύζυγος του βασιλιά της Σπάρτης Μενέλαου, ο οποίος με τη σειρά του ήταν αδελφός του ισχυρότερου βασιλιά της Ελλάδας, του Αγαμέμνονα. Ο Μενέλαος ζήτησε τη βοήθεια του βασιλιά των Μυκηνών, την ώρα που ο Πάρης πήγε την Ελένη στην Τροία, στην πόλη του πατέρα του Πρίαμου.

Η προσβολή που έγινε στο πρόσωπο του Μενέλαου αντανακλούσε σε όλη την Ελλάδα και έτσι, υπό την ηγεσία του Αγαμέμνονα, αποφασίστηκε οι Έλληνες να εκστρατεύσουν κατά την Τροία. Οι ελληνικές δυνάμεις, στρατός και στόλος, συγκεντρώθηκαν στην Αυλίδα. Αλλά ο άνεμος δεν ήταν ούριος και τα πλοία δεν μπορούσαν να αποπλεύσουν. Αποκαλύφθηκε, μέσω του μάντη Κάλχα, ότι υπεύθυνος για αυτό ήταν ο Αγαμέμνων, ο οποίος είχε σκοτώσει ένα ιερό ελάφι της θεάς Αρτέμιδος. Τώρα, για να φυσήξει ούριος άνεμος, η θεά ζητούσε θυσία στην κόρη του Αγαμέμνονα, Ιφιγένεια. Ο Αγαμέμνων, για το κοινό καλό δέχτηκε να θυσιάσει την κόρη του. Η θεά δέχτηκε τη θυσία - χωρίς να πεθάνει η Ιφιγένεια - και έτσι ο ελληνικός στόλος, 1.200 καράβια με 100.000 άνδρες, κίνησε για την Τροία.

Οι Αχαιοί έφτασαν στην μικρασιατική ακτή, όπου τους περίμεναν οι Τρώες. Στον κάμπο του Σκάμανδρου ποταμού, όπως μας πληροφορεί η Ιλιάδα, έγιναν μεγάλες μάχες ανάμεσα στους αντιπάλους στρατούς και μονομαχίες ηρώων. Τέσσερις μεγάλες μάχες περιγράφει ο Όμηρος στην Ιλιάδα. Ο Όμηρος περιγράφει με ακρίβεια τις δυνάμεις Αχαιών και Τρώων, κατά ηγεμόνα και βασίλειο. Τα πιο επίλεκτα τμήματα των Αχαιών ήταν οι ατρόμητοι Μυρμιδόνες του Αχιλλέα και τα βαριά άρματα του σοφού, γέροντα βασιλιά της Πύλου, Νέστορα. Οι

Τρώες είχαν τους επίλεκτους πρόμαχους του πρίγκιπα Έκτορα και τους Λύκειους του Σαρπηδόνα.

Οι Αχαιοί νικούσαν στην αρχή, αλλά κατόπιν ο Αγαμέμνονας ήρθε σε σύγκρουση με τον καλύτερο πολεμιστή των Αχαιών, τον Αχιλλέα, για τη σκλάβια Χρυσήδα. Τότε ο Αχιλλέας θύμωσε με τον Αγαμέμνονα και αποσύρθηκε από τη μάχη. Οι Τρώες επικράτησαν και σχεδόν κατάφεραν να κάψουν το αχαικό στρατόπεδο. Για να τους αποκρούσει όρμησε μπροστά ο ξάδελφος και παιδικός φίλος του Αχιλλέα Πάτροκλος, φέρνοντας την πανοπλία του Αχιλλέα. Οι Τρώες φοβήθηκαν ότι ο Αχιλλέας είχε επιστρέψει στη μάχη και άρχισαν να υποχωρούν. Τότε όμως ο Έκτορας κατάφερε να σκοτώσει τον Πάτροκλο. Ο Αχιλλέας, όταν πληροφορήθηκε τον θάνατο του Πάτροκλου, ξέχασε το θυμό του και αφού αρχικά απέκρουσε τους Τρώες, ανέλαβε τη διοίκηση του στρατού για τη τελική και κρίσιμη μάχη. Ο Όμηρος περιγράφει αναλυτικά το σχέδιο μάχης που ο Αχιλλέας ακολούθησε, κόβοντας στα δύο την παράταξη των Τρώων και σπρώχνοντας το μισό τους στρατό στο Σκάμανδρο ποταμό. Κατόπιν, μετά από μονομαχία σκότωσε τον Έκτορα. Η περιγραφή της Ιλιάδας σταματά μετά την εξαγορά του σώματος του νεκρού Έκτορα από τον πατέρα του Πρίαμο.

Η λοιπή εξέλιξη του πολέμου, ο οποίος κράτησε 10 χρόνια, περιγράφεται σε άλλα έπη. Στις μάχες που ακολούθησαν σκοτώθηκε και ο Αχιλλέας, δεχόμενος βέλος από τον Πάρη, στο μόνο τρωτό σημείο του, την αχίλλειο πτέρνα και ο Πάρης. Τελικά η Τροία αλώθηκε, μετά από τέχνασμα του πολυμήχανου Οδυσσέα. Οι Αχαιοί προσπονήθηκαν πως εγκατέλειψαν την πολιορκία και έφυγαν, αφήνοντας πίσω τους ένα ξύλινο άλογο, το Δούρειο ίππο, κούφιο εσωτερικά, στο οποίο μπήκαν επίλεκτοι Αχαιοί ήρωες. Οι Τρώες έπεσαν στην παγίδα και, νομίζοντας πως οι Αχαιοί έφυγαν, έσυραν το ξύλινο άλογο στην πόλη τους. Το βράδυ κρυμμένοι Αχαιοί βγήκαν από το άλογο, ειδοποίησαν με πυρσούς τους υπόλοιπους που είχαν

κρυφτεί και άνοιξαν τις πύλες της Τροίας. Στο σημείο αυτό έχουμε τη μετάδοση μηνύματος με φωτεινά σήματα.

Ακολούθησε η άλωση της Τροίας. Το μήνυμα όμως για τη μεγάλη νίκη των Αχαιών έπρεπε να φτάσει και στην Ελλάδα, όπως και έγινε. Πώς όμως έφτασε; Ο Αισχύλος στο έργο του «Αγαμέμνων» που γράφτηκε τον 5ο αιώνα π.Χ. αναφέρεται στη χρήση των πρωτόγονων τηλεπικοινωνιακών συστημάτων του 12ου αιώνα π.Χ. που δεν ήταν άλλα από τις λεγόμενες φρυκτωρίες ή πυρσίδες. Σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, στις βουνοκορφές, υπήρχαν φρύκτοι, δηλαδή σωροί από ξύλα που ανάβονταν από τους φρυκτωρούς. Η φλόγα τη νύχτα, ή ο καπνός την ημέρα ήταν ορατά από βουνοκορφή σε βουνοκορφή και με τον τρόπο αυτό μεταφέρονταν μηνύματα. Με τον τρόπο αυτό μεταδόθηκε και έφτασε ως τις Μυκήνες το μήνυμα της άλωσης της Τροίας.

Το σύστημα αυτό λειτουργούσε ως οπτικός τηλεγράφος, επιτρέποντας τη μετάδοση μηνυμάτων σε μακρινές αποστάσεις, ημέρα και νύχτα.

Επέτρεπε δε τη μετάδοση κωδικοποιημένων μηνυμάτων, τα οποία μπορούσαν να αναγνωρίσουν και να αναμεταδώσουν οι εκπαιδευμένοι γι' αυτό φρυκτωροί. Το σύστημα των φρυκτωριών χρησιμοποιήθηκε καθόλη την περίοδο της αρχαιότητας αλλά και του μεσαίωνα. Όσο δε και αν ακούγεται περίεργο, ο τρόπος αυτός χρησιμοποιήθηκε από τους Έλληνες και το 1940, στη μάχη της Πίνδου!

Οι φρυκτωρίες, κατά τη διάρκεια των αιώνων εξελίχθηκαν και το σύστημα αυτό επικοινωνιών αναπτύχθηκε πλήρως κατά την Ελληνιστική, τη Ρωμαϊκή και τη Βυζαντινή περίοδο. Την εποχή αυτή οι φρυκτωρίες χτιζόνταν από πέτρα, σε μορφή ψηλού, οχυρού, πύργου και πέραν του φρυκτωρού είχαν και φρουρά, εξυπηρετώντας πέρα της επικοινωνίας και τον ρόλο παρατηρητηρίου των εχθρικών κινήσεων. Στη Βυζαντινή, αλλά και στην νεότερη εποχή ταυτίστηκαν με τις λεγόμενες βίγλες- αν και οι τελευταίες ήταν κυρίως παρατηρητήρια.

Το μήνυμα της άλωσης της Τροίας και ο τρόπος μετάδοσής του, μας πληροφορούν για την ύπαρξη, ήδη από τη Μυκηναϊκή εποχή, ενός πλήρως ανεπτυγμένου δικτύου φρυκτωριών. Έτσι βλέπουμε το μήνυμα της άλωσης να ακολουθεί τη διαδρομή: όρος Ίδη (Μικρά Ασία), όρος Έρμαιο (Λήμνος), όρος Άθως, όρος Μάκιστο (Εύβοια), Μεσσάπιο (Βοιωτία), Κιθαιρώνας (Βοιωτία), Αιγίπλαγκτο (Γεράνια), Αραχναίο (Αργολίδα), Μυκήνες. Προφανώς υπήρχε παρόμοιο δίκτυο φρυκτωριών που κάλυπτε και την υπόλοιπη Ελλάδα, ήδη από εκείνη τη μακρινή εποχή. Μην ξεχνάμε ότι οι Αχαιοί ήταν πολεμιστές και για τους πο-

λεμιστές η πληροφορία αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου. Στην κλασική Ελλάδα άμεσες αναφορές στην ύπαρξη φρυκτωριών υπάρχουν στο έργο του Ηρόδοτου και του Θουκυδίδη.

Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν, το μήνυμα της άλωσης της Τροίας έφτασε στην Ελλάδα, προκαλώντας μεγάλη χαρά στους Αχαιούς, αφού είχε επιτέλους τελειώσει ένας τόσο μακροχρόνιος και αιματηρός πόλεμος. Από τότε έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια. Τα μέσα επικοινωνίας άλλαξαν δραματικά. Αυτό όμως που δεν άλλαξε είναι η ανάγκη του ανθρώπου για επικοινωνία. Στις μέρες μας οι πύργοι των φρυκτωριών αποτελούν τουριστικά αξιοθέατα. Τώρα πια έχουμε στη διάθεσή μας κυριολεκτικά αστραπιαίους τρόπους μετάδοσης μηνυμάτων, όπως το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, σε όλες τους τις μορφές.

Ωστόσο τίποτα δεν θα υπήρχε, αν κάποιος, μακρινοί μας πρόγονοι, δεν είχαν ανακαλύψει κάποτε τον τρόπο επικοινωνίας μέσω των ταπεινών φρυκτωριών.

**Ειρηναία Στρατηγαρέα, Γ4
Σταματίνα Τσαγκάρη, Γ4**

Επίσκεψη στο Μουσείο Τηλεπικοινωνιών ΟΤΕ

Στις 4/2/12 η ομάδα των «φιλιστόρων» είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε το μουσείο τηλεπικοινωνιών του ΟΤΕ και να αντλήσουμε σημαντικές πληροφορίες για την επικοινωνία σε διάφορες εποχές.

Η ξενάγησή μας άρχισε από την αρχαία Ελλάδα. Εκείνη την περίοδο, η επικοινωνία πραγματοποιούνταν με διάφορους τρόπους. Αρχικά μέσω των φρυκτωριών, οι οποίες ήταν πύργοι αναμετάδοσης οπτικών σημάτων με τη χρήση

της φωτιάς. Στη συνέχεια, αυτή γινόταν με τον υδραυλικό τηλεγράφο που επινοήθηκε τον 4ο αι. π.Χ. από τον Αινεία τον Τακτικό που χρησιμοποιούσε ένα είδος κλεψύδρας για την αποστολή μηνυμάτων. Έπειτα, η επικοινωνία επιταχυνόταν με τον ακουστικό τηλεγράφο ο οποίος έστελνε το ηχητικό σήμα προς όλες τις κατευθύνσεις. Χρησιμοποιήθηκε από τον Μέγα Αλέξανδρο στις εκστρατείες. Τέλος, έχουμε τον οπτικό τηλεγράφο που εφευρέθηκε από τον Κλευξένη

και τον Δημόκλειτο κατά το 2ο αι. π.Χ. και κωδικοποιούσε το ελληνικό αλφάβητο με δύο ομάδες πέντε πύργων.

Η ξενάγησή μας συνεχίστηκε με τη βυζαντινή εποχή. Σ' αυτήν είδαμε το «**ωρονόμιο**», εφεύρεση του Λέοντα του Φιλοσόφου ή Μαθηματικού κατά τον 9ο αι. μ.Χ., που προειδοποιούσε για τις αραβικές εισβολές.

Μετά από σύντομη αλλά ενδιαφέρουσα αναδρομή μας στο Βυζάντιο πήγαμε στη νεότερη εποχή. Αυτή άρχισε με τον Chappe που σχεδίασε ένα οπτικό τηλεπικοινωνιακό σύστημα που μπορούσε να μεταβιβάσει 196 διαφορετικά σήματα. Έπειτα μεταφερθήκαμε στο 1837 όπου ο Morse θεμελίωσε την ηλεκτρική τηλεγραφία και στο 1876 όπου ο Bell έκανε το πρώτο τηλεφώνημα. Πληροφορηθήκαμε ότι ο Μαρκόνι εφηύρε το 1895 την ασύρματη επικοινωνία, τον πρόδρομο του σημερινού τηλεμοιότυπου (fax), την τηλεφωτογραφία καθώς και το ατμοκίνητο πλοίο του «Θαλή του Μιλήσιου» που χρησιμοποιήθηκε για την πόντιση καλωδίων.

Εκτός από όλες αυτές τις εφευρέσεις, είδαμε πώς γινόταν η επικοινωνία την εποχή των γονιών μας και συναντήσαμε μάλιστα μια κυρία, η οποία δούλευε ως τηλεφωνήτρια και μας μίλησε για την εμπειρία της. Μεταφερθήκαμε επίσης και στην ασπρόμαυρη εποχή και είδαμε πώς λειτουργούσε η τηλεόραση τα πρώτα χρόνια δημιουργίας της και μάθαμε για τα λάθη που γίνονταν, τα οποία αφορούσαν κυρίως τη σκηνοθεσία.

Η εμπειρία που ζήσαμε ήταν εκπληκτική και όλοι φύγαμε με τις καλύτερες εντυπώσεις. Θα θέλαμε να αναφερθούμε στην πολύτιμη βοήθεια που είχαμε στη μεταφορά μας στο μουσείο από το σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων και να τους ευχαριστήσουμε. Ελπίζουμε και οι υπόλοιποι συμμαθητές μας να επισκεφτούν το μουσείο για να μάθουν και αυτοί, όσα είχαμε την ευκαιρία να μάθουμε και εμείς.

Βαγγέλης Ψυχογιός, Γ4
Νίκος Τσιουγκράνας, Γ4

Άγγαρον πυρ

Οπτικός τηλεγράφος

Υδραυλικός τηλεγράφος

Ακουστικό κέρας Μεγ. Αλεξάνδρου

Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-1913)

100 χρόνια από τη μεγάλη προέλαση των Ελλήνων

Φέτος γιορτάζουμε την εκατοστή επέτειο από την έναρξη των Βαλκανικών Πολέμων. Με τους πολέμους αυτούς η χώρα μας κατάφερε να διευρύνει τα σύνορά της και να απελευθερώσει περιοχές που ως τότε ζούσαν κάτω από το ζυγό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Κύριο αίτιο των Βαλκανικών Πολέμων ήταν η πρόθεση των Νεότουρκων να προχωρήσουν στον εκτουρκισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο εκτουρκισμός, πέραν των άλλων, σήμαινε και διώξεις κατά των αλλοθρήσκων πληθυσμών εντός της αυτοκρατορίας. Η πολιτική αυτή ξύπνησε τα εθνικά - θρησκευτικά αισθήματα των Βαλκανικών κρατών (Ελλάδας, Βουλγαρίας, Σερβίας) που ήθελαν αφενός την προστασία των ομοεθνών τους και αφετέρου την ενσωμάτωση των περιοχών στις οποίες κατοικούσαν οι ομοεθνείς τους εντός της επικράτειάς τους. Η Ελλάδα κράτησε αρχικά ουδέτερη στάση απέναντι στις προκλήσεις των Νεότουρκων, έως την άνοιξη του 1911, όταν και ο Ελευθέριος Βενιζέλος κατάλαβε πως ο πόλεμος δεν ήταν πολύ μακριά. Υιοθέτησε τότε την τακτική της "βαλκανικής συνεννόησης", στο πλαίσιο της οποίας τα βαλκανικά κράτη υπέγραψαν συνθήκες συμμαχίας μεταξύ τους με σκοπό τη δημιουργία κοινού μετώπου απέναντι στους Νεότουρκους.

Αφορμή για την έναρξη του πολέμου ήταν η απροθυμία του σουλτάνου να συζητήσει με τους συμμάχους σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των χριστιανικών εθνοτήτων και να σεβαστεί τις υπάρχουσες αποφάσεις επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο πόλεμος που ακολούθησε ονομάστηκε «**Α' Βαλκανικός**» και διήρκεσε από τον Οκτώβριο του 1912 έως το Μάιο του 1913. Με αρχηγό το διάδοχο του θρόνου Κωνσταντίνο, ο ελληνικός στρατός κινήθηκε προς τη Μακεδονία καταλαμβάνοντας πολλές περιοχές. Από την άλλη ο σερβικός στρατός κατέλαβε τα Σκόπια και το Μοναστήρι και έφτασε μέχρι το Δυρράχιο. Αντίστοιχα οι βουλγαρικές δυνάμεις έφτασαν κοντά στην Κωνσταντινούπολη και άρχισαν να κατευθύνονται προς τη Θεσσαλονίκη. Ο Βενιζέλος, αντιλαμβανόμενος το ενδεχόμενο να καταληφθεί η Θεσσαλονίκη από βουλγαρικές δυνάμεις, πίεσε τον Κωνσταντίνο να κινηθεί ταχύτατα προς τα εκεί. Τελικά τον Οκτώβριο του 1912 οι Ελληνικές δυνάμεις κατέλαβαν τη Θεσσαλονίκη λίγο πριν την άφιξη των Βουλγάρων. Παράλληλα ο ελληνικός στόλος με αρχηγό το ναύαρχο Κουντουριώτη κατάφερε να περιορίσει τον τουρκικό στόλο στα Στενά απελευθερώνοντας ταυτόχρονα τα νησιά του Βόρειου και Ανατολικού Αιγαίου (Σαμοθράκη, Θάσο, Λήμνο, Σάμο, Χίο, Ίμβρο, Τένεδο, Ικαρία). Ο Α' Βαλ-

κανικός Πόλεμος τελείωσε με τη συνθήκη του Λονδίνου στις 17 Μαΐου 1913, με την οποία ο σουλτάνος ήταν υποχρεωμένος να εγκαταλείψει σχεδόν όλα τα ευρωπαϊκά εδάφη της αυτοκρατορίας, ενώ το μέλλον πολλών περιοχών θα καθοριζόταν από τις μεγάλες δυνάμεις αφήνοντας πολλές εκκρεμότητες κυρίως στη Μακεδονία.

Η Μακεδονία ελεγχόταν από τον ελληνικό στρατό, αλλά τμήματά της διεκδικούσαν τόσο η Σερβία όσο και η

Βουλγαρία. Με τη δημιουργία μιας αμφιβόλου εμπιστοσύνης συνεργασίας-συμμαχίας, η Ελλάδα και η Σερβία θα προσπαθούσαν να αντισταθούν στις απαιτήσεις της Βουλγαρίας. Ο βουλγαρικός στρατός τελικά επιτέθηκε στους συμμάχους και ο πόλεμος, ο οποίος ονομάστηκε «**Β' Βαλκανικός**», ανέδειξε νικήτρια την Ελλάδα, η οποία κατέλαβε τη Μακεδονία και τη Δυτική Θράκη. Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι τερματίστηκαν επίσημα με τη συνθήκη του Βουκουρεστίου το 1913.

Η χώρα μας βγήκε η μεγάλη νικήτρια των βαλκανικών πολέμων. Κατάφερε να ενσωματώσει στην επικράτειά της τη Μακεδονία, μέρος της Θράκης, τη νότια Ήπειρο, τα νησιά του Βόρειου και Ανατολικού Αιγαίου ενισχύοντας έτσι την εθνική της υπόσταση αλλά κυρίως τη γεωστρατηγική της θέση.

Γιώργος Λυράκης, Γ2

Συνέντευξη

Η κ. Στέλλα Φουρναράκη είναι μια από τους πολλούς νέους επιστήμονες που έχουν υλοποιήσει το όνειρό τους να σπουδάσουν στο Πανεπιστημιακό Τμήμα της επιλογής τους, αλλά ασχολούνται για βιοποριστικούς λόγους με κάτι διαφορετικό.

Γιατί επιλέξατε τη συγκεκριμένη σχολή;

Επέλεξα να σπουδάσω ψυχολογία γιατί είναι αντικείμενο ανθρωπιστικό και γοητευτικό. Θυμάμαι τότε με ρωτούσαν αν ήθελα να διαβάσω τη σκέψη των άλλων κι εγώ απαντούσα ότι ήθελα να μάθω να καταλαβαίνω και να βοηθάω τους άλλους ανθρώπους. Τώρα χρόνια μετά από αυτό θα το έθετα πιο σωστά: να μάθω να βοηθάω τους άλλους να κατανοήσουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους έτσι ώστε να βρουν τη δύναμη να βοηθήσουν τον εαυτό τους.

Οι καθηγητές σας στο σχολείο σας είχαν επηρεάσει ως προς την επιλογή του αντικειμένου;

Θα έλεγα ότι η επαφή με το μάθημα της ψυχολογίας ως μάθημα επιλογής στο Λύκειο έπαιξε κάποιο σημαντικό ρόλο για να γνωρίσω την ψυχολογία. Οι περισσότεροι καθηγητές μου με συμβούλευαν να διαλέξω κάποιο άλλο αντικείμενο, γιατί στην Ελλάδα όπως έλεγαν δεν έχει μέλλον. Εγώ τάχθηκα με την άποψη των λίγων καθηγητών που με συμβούλευαν να ακολουθήσω αυτό που αγαπάω και θα βρω το δρόμο μου.

Πώς βλέπετε τη διδασκαλία του ΣΕΠ στα σχολεία;

Όταν ήμουν εγώ στο σχολείο δυστυχώς ο ΣΕΠ ήταν σαν ένα ακόμη μάθημα και μάλιστα το πιο υποβαθμισμένο, που συχνά θυσιαζόταν για να αναπληρωθούν άλλα μαθήματα. Ελπίζω πλέον να έχει τη θέση που του αρμόζει κι ευελπιστώ εσείς οι μαθητές να το δείτε σαν μια ευκαιρία να πληροφορηθείτε για επαγγέλματα και αντικείμενα σπουδών. Πιστέψτε με, σε συζητήσεις σχετικά με το θέμα αυτό με συνομηλίκους μου σήμερα συμφωνούμε ότι ναι μεν δεν απέδιδαν μεγάλη σημασία τότε στον ΣΕΠ, αλλά κι εμείς δεν πιέσαμε ώστε να μάθουμε και να συζητήσουμε τι υπάρχει έξω από τα τείχη του σχολείου.

Η εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες πρέπει να ανοίξει... Το πανεπιστήμιο σας βοήθησε «να ανοίξετε τα φτερά σας»;

Το πανεπιστήμιο έτσι απλά και μαγικά δε σου ανοίγει τα φτερά. Θα έλεγα έχει σκοπό να σε προετοιμάσει να ανοίξεις τα φτερά σου, αλλά σίγουρα φέρεις κι εσύ ευθύνη στο πόσο καλή είναι η προετοιμασία.

Όλοι γνωρίζουμε πως ένα πτυχίο δεν είναι αρκετό για να βρει δουλειά κάποιος νέος σήμερα. Ακολουθήσατε κάποια μετεκπαίδευση μετά την αποφοίτησή σας;

Ναι, έκανα μεταπτυχιακές σπουδές στην Αγγλία. Αλλά η εκπαίδευση δε σταματά ουσιαστικά ποτέ. Με την ψυχολογία είσαι πάντα σε εγρήγορση, πρέπει να παρακολουθείς σεμινάρια, συνέδρια, να αποκτάς εμπειρίες μέσα από την πράξη.

Οι σπουδές σας βοήθησαν να βρείτε εργασία συναφή με το αντικείμενο της εξειδίκευσής σας;

Οι σπουδές θα έλεγα αποτελούν σημαντικά προσόντα για να βρω κάποια στιγμή εργασία στον τομέα μου, σε συνδυασμό πάντα βέβαια με την εμπειρία. Αυτή την εμπειρία τη χτίζω και σήμερα μέσω του εθελοντισμού. Δυστυχώς, όμως δεν ευνοούν οι παρούσες συνθήκες για εύρεση εργασίας. Άλλωστε στην ψυχολογία οι θέσεις εργασίας ήταν από χρόνια περιορισμένες, πόσο μάλλον τώρα. Αλλά και πάλι ποτέ δεν είναι αργά. Από την άλλη, είμαι σίγουρη ότι η θέση που κατέχω σήμερα σε πολυεθνική εταιρεία δε θα την είχα, εάν δεν είχα το επίπεδο σπουδών.

Ο Κ.Π. Καθάφης στην «Ιθάκη» μιλάει συμβολικά για τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες με τους οποίους πρέπει να παλέψουμε προκειμένου να φτάσουμε στον προορισμό μας. Εσείς ήρθατε αντιμέτωποι μαζί τους;

Κάνω κι εγώ, όπως όλοι οι σύγχρονοι άνθρωποι, ένα μεγάλο ταξίδι με πολλούς ενδιάμεσους σταθμούς και απαιτεί πολλή προσπάθεια να φτάσεις στον καθένα. Βεβαίως και συνάντησα και συναντώ Λαιστρυγόνες και Κύκλωπες, είτε ήταν πρόσωπα, συνθήκες, είτε και ο ίδιος μου ο εαυτός, αλλά σίγουρα ο επιμέρους προορισμός δε θα είχε την ίδια αξία χωρίς αυτούς.

Ακούμε τελευταία πως πολλοί νέοι επιστήμονες αναγκάζονται να φύγουν από την Ελλάδα προκειμένου να βρουν δουλειά στο εξωτερικό. Τι θα συμβουλευάτε τα παιδιά;

Το κατανοώ απόλυτα, καθώς οι νέοι πικραίνονται και νιώθουν ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να τους αξιοποιήσει, παρά την υψηλή τους μόρφωση. Αυτό που κρατά εμένα εδώ είναι πρώτον ότι η κοινωνία τώρα μας χρειάζεται περισσότερο από ποτέ και έστω εθελοντικά και χωρίς αμοιβή θέτοντας την επιτήμη μας στην υπηρεσία των άλλων, την υπηρετούμε στο έπακρο. Δεύτερον, οι αλλαγές σε αυτή τη χώρα θα ήθελα να γίνουν με εμένα παρά χωρίς εμένα. Μόνο εμείς οι νέοι μπορούμε να διασφαλίσουμε, ό,τι θα είναι προς το καλύτερο.

Ποιες συμβουλές θα μας δίνετε για να ξεπερνάμε εμείς οι μαθητές, το άγχος των εξετάσεων;

Οι εξετάσεις προς Θεού δεν είναι το τέλος του κόσμου! Με σωστή προετοιμασία κι οργάνωση δεν υπάρχει τίποτε να φοβηθεί ο μαθητής. Άλλωστε το υπερβολικό άγχος έχει αρνητική επίδραση στην επίδοση. Μην ξεχνάτε να τρέφεστε σωστά, να κάνετε διαλείμματα και να κοιμάστε επαρκώς. Όταν αισθάνεστε ότι πιέζεστε πολύ πάρτε βαθιές ανάσες, θα δείτε ότι βοηθάει. Και μην ξεχνάτε να υπενθυμίζετε μόνοι σας στον εαυτό σας σε στιγμές άγχους «θα τα καταφέρω», «θα πάνε όλα καλά». Κι αν αναλογιστείτε μόνοι σας τους λόγους που αγχώνεστε, θα βρείτε έτσι και τον τρόπο να το αντιμετωπίσετε. Είναι κάτι σαν τη σκιά που νομίζουμε ότι φαντάζει στο σκοτάδι, αλλά όταν ανοίξουμε το φως και δούμε από που προέρχεται, παύει να είναι απειλητική.

Κων/νος Προκοπίδης, Β4

Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών

Το Σάββατο 17 Δεκεμβρίου επισκεφθήκαμε μαζί με την ομάδα ιστορίας «Φιλίστορες» του σχολείου μας τη Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών.

Η Σχολή αποτελεί τη δεύτερη μεγαλύτερη βιβλιοθήκη στον κόσμο. Ιδρύθηκε το 1846 και περιλαμβάνει 90.000 βιβλία, 550.000 φωτογραφίες και 35.000 χάρτες.

Το κτήριο είναι μεγάλο με αρκετούς ορόφους, οι οποίοι είναι γεμάτοι με βιβλία. Ακόμα και δίπλα στις σκάλες υπάρχουν βιβλιοθήκες με βιβλία Αρχαίων Ελλήνων Συγγραφέων.

Για μένα η παρουσία μου σε αυτόν το χώρο ήταν κάτι το υπέροχο και μοναδικό καθώς είναι μια πολύ σπάνια εμπειρία. Δεν ξέρω αν θα έχω την ευκαιρία να την ξαναεπισκεπτώ επειδή για να μπει κάποιος μέσα χρειάζεται κάποια πτυχία και να γνωρίζει καλά τη γαλλική γλώσσα κι έτσι είναι πολύ σπάνιο έως αδύνατο να μπει κάποιο παιδί μέσα.

Η ξεναγός ήταν εξαιρετική.

Είχε την καλοσύνη να μας παρουσιάσει μερικά από τα πιο σπάνια και σημαντικά βιβλία της βιβλιοθήκης π.χ. τετράδια «ημερολόγια» αρχαιολόγων,

τα οποία ανέφεραν την ημερομηνία και την ανακάλυψη που είχαν κάνει εκείνη την ημέρα. Επίσης μας έδειξε χάρτες περιηγητών του 19ου αιώνα (Τήνου, Δήλου)· βιβλία φτιαγμένα από λινό, δέρμα, πολλά λεξικά της ελληνικής και της γαλλικής γλώσσας. Τέλος παρουσίασε το βιβλίο που διάβασε η

βασίλισσα Μαρία Αντουανέτα της Γαλλίας (η Αυστριακή όπως την ονόμαζαν) στα παιδιά της το βράδυ πριν αποκεφαλιστεί μαζί με το σύζυγό της της Λουδοβίκο ΙΣΤ' (16ο) το 1793 κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης.

Βασιλική Υφαντή, Β5

Σίγησε η φωνή της Δόμνας Σαμίου

Με το κείμενο αυτό θέλουμε να αποδώσουμε φόρο τιμής στην αείμνηστη ερμηνεύτρια αλλά και ερευνήτρια της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής, που μας άφησε στις 10 Μαρτίου 2012.

Ας ξεκινήσουμε με τη ζωή της: γεννήθηκε στην Καισαριανή της Αθήνας στις 12 Οκτωβρίου 1928. Οι γονείς της ήταν πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία. Ζούσαν σε ένα χωριό έξω από τη Σμύρνη, το Μπαϊντίρι. Η μητέρα της ήρθε με την καταστροφή στην Ελλάδα, ενώ ο πατέρας της τέσσερα χρόνια αργότερα, «γιατί έμεινε αιχμάλωτος εκεί». Από εκεί έχει τα πρώτα ακούσματα της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής, όπως η ίδια δηλώνει σε συνέντευξή της. Έτσι μεγαλώνει και αγαπάει το Δημοτικό Τραγούδι.

Σε ηλικία 13 ετών η Δόμνα Σαμίου έχει την πρώτη της επαφή με τη βυζαντινή και τη δημοτική μουσική αλλά και με τη λογική της επιτόπιας έρευνας.

Αργότερα, το 1954 προσλαμβάνεται στο Τμήμα Εθνικής Μουσικής και γνωρίζει σημαντικούς λαϊκούς μουσικούς, οι οποίοι, εκείνη την εποχή, συρρέουν σε μεγάλα αστικά κέντρα και κυρίως στην Αθήνα.

Παράλληλα κάνει τη μουσική επιμέλεια σε εκδόσεις δίσκων, θεατρικές εκπομπές, κινηματογραφικές ταινίες. Το 1963 αρχίζει τα ταξίδια της στην επαρχία για επιτόπιες καταγραφές και συγκέντρωση μουσικού υλικού για το προσωπικό της αρχείο, με δικά της μηχανήματα.

Τις σημαντικές αυτές δραστηριότητες ακολουθεί η συμμετοχή στο Φεστιβάλ Μπαχ στο Λονδίνο, οργανωμένο από τη Λίλα Λαλάντη. Η λαμπρή καλλιτεχνική καριέρα της Δόμνας Σαμίου έχει ξεκινήσει θριαμβευτικά.

Το 1981 ιδρύεται ο «Καλλιτεχνικός Σύλλογος Δημοτικής Μουσικής - "Δόμνα Σαμίου"» με σκοπό τη διάσωση και προβολή της παραδοσιακής μουσικής και κυρίως την έκδοση δίσκων και τη διοργάνωση εκδηλώσεων με αυστηρές επιστημονικές και ποιοτικές προδιαγραφές, μακριά από τις απαιτήσεις των εμπορικών εταιριών.

Το έργο της ξεπερνά πια τα ελληνικά σύνορα. Εκδίδονται

δίσκοι της στη Γαλλία και τη Σουηδία. Επί σαράντα περίπου χρόνια πραγματοποιεί σειρά συναυλιών από την Αυστραλία μέχρι τη Νότια Αμερική που συγκινούν τους Έλληνες της Διασποράς.

Στο εσωτερικό της Ελλάδας οι εμφανίσεις της σε συναυλίες κάθε είδους και με κάθε αφορμή είναι αναρίθμητες καθώς και οι τιμητικές προσκλήσεις και τα αφιερώματα.

Η Δόμνα Σαμίου γνώρισε μεγάλη επιτυχία τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Χάρη σ' αυτήν βελτιώθηκε η μουσική παιδεία του ελληνικού λαού και άλλαξε η άποψη που επικρατούσε για το δημοτικό τραγούδι.

«Πέρασε η ντροπή που είχαν για το δημοτικό τραγούδι», όπως δηλώνει σε συνέντευξή της η ίδια.

Η καταξιωμένη αυτή ερμηνεύτρια άφησε το στίγμα της στην ελληνική παράδοση, εμπλούτισε την πολιτιστική κληρονομιά μας και γι' αυτό το λόγο θα τη θυμόμαστε μέσα από το δημοτικό τραγούδι, το οποίο θα συνεχίσει να διαδίδεται από γενιά σε γενιά και να αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της ελληνικής κληρονομιάς.

Αλίκη Διονάτου, Γ1
Ασπασία Ανδρουλιδάκη, Γ1

Πρωταθλήτρια... ζωής

«Η περιπέτεια της υγείας μου μ' έμαθε να εκτιμώ το δώρο της ζωής»

«**Το κάθε τι που έρχεται στη ζωή μας έρχεται για κάποιο λόγο**». Αυτό είναι κάτι που διδάχτηκα μέσα από τον αγώνα που έδωσα για τη ζωή μου, πριν από τρία χρόνια, μέσα στους τέσσερις τοίχους του ογκολογικού νοσοκομείου. Ήμουν μόλις 11,5 χρονών και ως τότε ούτε είχα φανταστεί πόσο δύσκολο και επίπονο είναι να αρρωσταίνεις σοβαρά και να νιώθεις πως το νήμα της ζωής σου φτάνει προς το τέλος του!

Όλα έγιναν τόσο, μα τόσο ξαφνικά, που δεν είχα το χρόνο ούτε να τα συνειδητοποιήσω. Η ζωή μου άλλαξε ριζικά από τη μία στιγμή στην άλλη!

Όλα αυτά που για κάθε παιδί της ηλικίας μου ήταν απλά και μέρος της καθημερινότητάς τους για μένα ήταν πλέον απαγορευμένα! Μου απαγόρευαν το σχολείο και κάθε δραστηριότητα. Έμεινα μακριά από αυτό που είχα μάθει να κάνω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, αυτό που μου έδινε δύναμη και ζωή: το καράτε. Σταμάτησα να βγαίνω βόλτες, να παίζω, να τρέχω, να πηγαίνω σε πάρτυ, σινεμά και σε κάθε κλειστό χώρο! Η μοναδική διαδρομή που έκανα ήταν από το σπίτι στο νοσοκομείο. Χειρουργεία, υπέρηχοι, σωληνάκια, ενέσεις, οροί, εξετάσεις και φάρμακα αντικατέστησαν τα ενδιαφέροντα και τις δραστηριότητές μου. Η εμφάνισή μου θύμιζε γριά και το μέλλον μου ήταν χλωμό και αβέβαιο!

Από τους δεκάδες φίλους που είχα στο παρελθόν παρέμειναν δίπλα μου ελάχιστοι. Η Αφροδίτη, η Νάγια και ο Μάρκος είναι οι σημαντικότεροι, εκείνοι που με βοήθησαν σε κάθε βήμα. Οι περισσότεροι απομακρύνθηκαν είτε γιατί ήταν επιφανειακοί, είτε γιατί προτίμησαν να συνεχίσουν την ανέμελη και χαρούμενη ζωή τους την οποία χαλούσε η άρρωστί μου, είτε γιατί φοβήθηκαν μήπως τους «κολλήσω», είτε για κάποιους άλλους δικούς τους λόγους. Όμως ένα σωρό καινούριοι φίλοι ήρθαν στη ζωή μου, τόσο υπέροχα πλάσματα που τώρα πια ξέρω γιατί ήταν τόσο ξεχωριστοί! Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν άγγελοι, που είχαν κατέβει στη γη για να της δώσουν λίγη από την ομορφιά, την αυθεντικότητα και την αγνότητα που τόσο πολύ της λείπει...

Μαζί τους μοιράστηκα σκέψεις και φόβους που δεν τολμούσα να μοιραστώ με κανέναν άλλον! Τους αγάπησα και αγαπήθηκα πολύ, τόσο που νιώθω τυχερή που τους γνώρισα, έστω και για λίγο.

Έμαθα να ζω έτσι, ελπίζοντας πως όλα θα βελτιωθούν στο μέλλον, ποιο μέλλον όμως; Υπήρχε στ' αλήθεια μέλλον; Προσπαθούσα να βρω όσες δυνάμεις είχα μέσα μου, για να πιστέψω πως υπήρχε, να παλέψω γι' αυτό. Όμως στην πράξη τίποτα δεν ήταν εύκολο! Το σώμα μου ήταν πληγωμένο και εξαντλημένο από τις χημειοθεραπείες. Η άρρωστη, χλωμή, χωρίς μαλλιά, φρύδια και βλεφάρια εικόνα μου με διέλυε. Δεν ήξερα από πού να πιαστώ!

Κι εκεί που ένιωθα όλα να χάνονται... ήταν το χαμόγελο, τα λόγια και η ζεστασιά στο βλέμμα της μητέρας μου που με έφερναν πίσω! Παρά τη θλίψη στο βάθος των ματιών της υπήρχε μια απίστευτη σιγουριά πως όλα θα πήγαιναν καλά! Οι εικόνες για το μέλλον που μου μετέδιδε ήταν τόσο όμορφες και έντονες, που ήθελα όσο τίποτα άλλο να έρθουν και να τις ζήσω! Η μόνη επιλογή για να μην απογοητεύσω τόσο εκείνη όσο και τον ίδιο μου τον εαυτό ήταν ΝΑ ΠΑΛΕΨΩ. Αυτό κι έκανα, πάλευα και προσπαθούσα να ξεπερνάω τις δυνάμεις μου!

Αυτές τις δυνάμεις δεν ήθελα να τις κρατάω μόνο για μένα... Όταν ένιωθα κάπως καλύτερα, είτε πήγαινα στα μι-

κρότερα παιδιά με τα οποία μοιραζόμασταν τους φόβους, τις αγωνίες μας και γενικότερα τα συναισθήματά μας, επειδή ξέραμε πως κανένας άλλος δεν μπορούσε να μας καταλάβει τόσο, όσο εμείς μεταξύ μας που περνάγαμε το ίδιο! Όταν επιτέλους όλο αυτό τελείωσε και μου ανακοίνωσαν ότι όλα είχαν πάει καλά και θα ξαναγύριζα στη ζωή μου, ένιωσα σαν να μου είχαν χαρίσει ολόκληρο τον κόσμο... Μπορούσα πια να τρέξω χωρίς να φοβάμαι μην τραβηχτεί το χίκμαν (ένα καλώδιο το οποίο είχα μέσα μου κατά τη διάρκεια των θεραπειών), να βρεθώ σε κλειστό χώρο χωρίς να φοβάμαι τα μικρόβια, που πριν θα μπορούσαν να μου κοστίσουν μέχρι και την ίδια μου τη ζωή! Τότε ανακάλυψα πως όλα ήταν πιο όμορφα από πριν! **Την κάθε στιγμή την εκτιμούσα πολύ περισσότερο και τίποτα δεν είχα πια δεδομένο!** Γιατί, τότε που ήμουν καθηλωμένη στο κρεβάτι του νοσοκομείου, δεν ήξερα αν θα μου ξαναδινόταν η ευκαιρία...

Μέσα από αυτή την περιπέτεια διδάχτηκα πως **τα πιο πολύτιμα και ακριβά πράγματα σε ολόκληρο τον κόσμο δεν είναι ούτε αυτά που βλέπουμε, ούτε αυτά που αγγίζουμε, είναι αυτά που νιώθουμε βαθιά στην καρδιά μας!** Κατάλαβα πως η ζωή μας πρέπει να είναι γεμάτη αγάπη και προσφορά γιατί νιώθουμε ομορφότερα όταν προσφέρουμε παρά όταν λαμβάνουμε! Έτσι υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ξεχάσω ό,τι έζησα και να μην σταματήσω ποτέ να πηγαίνω στο ογκολογικό, για να δίνω ΕΛΠΙΔΑ, κουράγιο, δύναμη και λίγες στιγμές ξενοιασίας σε όλα τα παιδιά που πραγματικά τα χρειάζονται.

Ξεκίνησα πάλι τον πρωταθλητισμό, παρά τις αντιρρήσεις και τις επιφυλάξεις των γιατρών. **Μα το περιεργο ήταν πως εκτιμούσα περισσότερο το ότι είχα τη δυνατότητα να συμμετέχω στους αγώνες, παρά το ότι διακρινόμουν σε αυτούς!**

Και τελικά συνειδητοποίησα πως ακόμα κι αν μπορούσα να αλλάξω το παρελθόν μου, ώστε να μην είχα περάσει όλο αυτό δεν θα το έκανα, γιατί μέσα από όλη αυτή την «ατυχία» νιώθω τυχερή που διδάχτηκα πολλά:

Ότι οι αληθινοί φίλοι και οι άνθρωποι που μας αγαπούν πραγματικά είναι ελάχιστοι και πρέπει να τους έχουμε ψηλά, εκεί που τους αξίζει δηλαδή. Ότι από τη μια στιγμή στην άλλη η ζωή μας μπορεί να αλλάξει, χωρίς καμία προειδοποίηση, κι εμείς οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι να πολεμήσουμε ενάντια στην κάθε δυσκολία.

Ότι πρέπει να απολαμβάνουμε τη ζωή εκτιμώντας τη διαδρομή και όχι μόνο τον προορισμό.

Ότι πρέπει να κυνηγάμε τα όνειρά μας, μέχρι να τα πραγματοποιήσουμε!

Ότι στις πιο δύσκολες στιγμές δεν πρέπει να τα παρατάμε, πρέπει να ψάχνουμε και να βρίσκουμε τα θετικά και να κρατάμε μόνο αυτά. Ακόμα και σήμερα όταν οι εξετάσεις μου δεν είναι καλές και νιώθω τον κίνδυνο να με κυριεύει, ακόμα κι όταν ένας πόνος έρχεται που μοιάζει «μ' εκείνον» και νιώθω το φόβο να με τυλίγει, ακόμα κι όταν υπάρχουν άνθρωποι γύρω μου που δεν καταλαβαίνουν και με αντιμετωπίζουν με καχυποψία και κακία, μπορεί να στεναχωριέμαι, όμως τώρα πια ξέρω πως «όλα γίνονται για κάποιον λόγο».

Τζωρτζίνα Ξένου, Γ2

Οι εμπειρίες της Τζωρτζίνας είναι καταγεγραμμένες στο βιβλίο «Γεννημένη νικήτρια» που πρόκειται να εκδοθεί μέσα στο καλοκαίρι.

Ένας άνθρωπος που μας ενέπνευσε

Πραγματικά είναι πολύ δύσκολο να γράψω χρησιμοποιώντας δυο άψυχα μέσα, στυλό και χαρτί, για έναν άνθρωπο που έγραψε στην ψυχή μου με τα λόγια του. Άλλωστε τι λέξεις να χρησιμοποιήσω; Μια τόσο πλούσια γλώσσα όπως η ελληνική, φαντάζει φτωχή κι ανίκανη να περιγράψει το μεγαλείο του ανθρώπου αυτού... Ένα μπορώ να πω με σιγουριά. Δεν έχω ξαναέρθει σε επαφή με άλλον άνθρωπο που να κατέχει τόσο σοφία και τόσο ψυχρή ταυτόχρονα.

Στις φλέβες του ρέει η αντίσταση και η λεβεντιά. Έτσι εξηγείται η αιώνια νεότητα στη φυσιογνωμία του, παρ' όλο που εκείνος την αποδίδει στο κληρονομικό χαρακτηριστικό της οικογένειάς του. Στα μάτια του τρεμοπαίζει ακόμα η φλόγα της εφηβείας, της απαξίωσης προς την κυβέρνηση, η φωτιά του αγωνιστικού πνεύματος. Ενενήντα χρόνια σοφίας συσσωρεύονται στους ώμους του και χαρακτηρίζουν το «είναι» του.

Ήταν δύσκολο να στέκομαι απέναντί του με ένα χαρτί στο χέρι γεμάτο τυποποιημένες ερωτήσεις. Τι να πρωτορωτήσεις; Στην πορεία κατάλαβα πως η συνάντηση μαζί του δε θα είχε το ρόλο μιας άψυχης συνέντευξης. Ουσιαστικά, ήταν ένα μάθημα, μια εμπειρία ζωής. Μίλησε για τις φυλακίσεις και τα βασανιστήρια, για τις κυβερνήσεις, για

το λαό και τις εξουσίες, για τους «ηγέτες» και τις «μεγάλες Δυνάμεις». Μεστά και ξεκάθαρα, μα πάνω απ' όλα ειλικρινέστατα. Μέσα σε λίγη ώρα ξεδίπλωσε γύρω μας έναν κόσμο που ανήκε στον προηγούμενο αιώνα, κι όμως έβρισκε παράλληλη ισχύ στο σύγχρονο κόσμο. Τα λόγια του, μακριά από κάθε είδους φανατισμό, ήταν πραγματική έμπνευση για τους ακροατές.

Σε άλλη περίπτωση θα ένιωθα μικρή και ασήμαντη μπροστά σε μια τόσο αξιοσέβαστη και ιστορική μορφή. Αυτό που αγάπησα όμως στο Μανώλη Γλέζο είναι ότι με τα λόγια του με κράτησε μακριά από αυτήν την σκέψη. Με έκανε να πιστέψω πως δεν υπάρχουν ανώτεροι. Δεν υπάρχουν ηγέτες.

«Οι νέοι έχετε το δικαίωμα να αμφισβητείτε τα πάντα και να αντιστέκεστε. Μη γίνετε όμως ποτέ θύματα της αμφισβήτησής σας. Γιατί τότε χάνεται η αξία της...».

Τα λόγια αυτά ήταν ο επίλογος της συζήτησής μας.

Χωρίς να το θέλει, ο υπέροχος αυτός άνθρωπος μου έδωσε ακριβώς αυτό που ζήτησε η τυποποιημένη μου ερώτηση. Μου έδωσε την καλύτερη συμβουλή για τη ζωή μου.

Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου, Γ2

Διάβασα μια ωραία ιστορία στο Διαδίκτυο και θα 'θελα να σας τη διηγηθώ...

Κάποτε ήταν ένας φοιτητής σπουδαίος και με πάρα πολλούς φίλους. Όλοι τον αγαπούσαν και η παρουσία του έδινε χρώμα στη φοιτητική ατμόσφαιρα. Τον νόμιζαν άψογο και από καλή οικογένεια. Όμως, κάτι τους έκρυβε... ένα μεγάλο μυστικό που άμα μαθευόταν θα τους έχανε όλους μονομιάς. Πού να ξέρουν πως η μονόφθαλμη μαγείρισα της φοιτητικής εστίας ήταν η μητέρα του... Ντρεπόταν γι' αυτή και δεν ήθελε να του μιλάει μήπως κανείς καταλάβει τη συγγενική τους σχέση. Και οι φοιτητές, βέβαια, μόλις την έβλεπαν έφευγαν, γιατί ανατρίχιαζαν.

Μια μέρα, όμως, κάποιος την ώρα που έπαιζαν ποδόσφαιρο φώναξε στο νέο: «Ει, η μητέρα σου είναι μονόφθαλμη. Παιδιά πάμε να φύγουμε από εδώ». Έχασε τη γη κάτω απ' τα πόδια του... Δεν μπορούσε να το πιστέψει πως αυτή η τραγική αλήθεια μαθεύτηκε... Τότε, χωρίς να χάσει στιγμή, πηγαίνει στη μητέρα του και της λέει θυμωμένα: «Αν είναι όλοι να με αποφεύγουν εξαιτίας σου, καλύτερα να πεθάνεις». Εκείνη δεν του απάντησε...

Εφόσον, λοιπόν, ο γιος δεν μπορούσε να ζήσει κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, διάβασε σκληρά, ώστε να φύγει απ' το σπίτι του. Και τα κατάφερε... Εκεί που πήγε βρήκε μία καλή δουλειά, παντρεύτηκε, έκανε παιδιά και αγόρασε ένα πανέμορφο σπίτι. Έτσι, χαιρόταν τη ζωή, ξεχνώντας τη μάνα του, για την οποία δεν είχε μιλήσει σε κανένα.

Η μητέρα του όμως δεν τον ξέχασε και αποφάσισε μια ημέρα να τον επισκεφτεί. Εξάλλου δεν είχε δει ακόμα τα εγγόνια και τη νύφη της. Και έτσι μια ημέρα βρέθηκε στο σπίτι του. Καθώς περνούσε την πόρτα, τα παιδιά άρχισαν να την περιγελούν βλέποντάς την. Η νύφη της, τρόμαξε και φώναξε τον άντρα της. Εκείνος, στο αντίκρουσμα της μάνας του, φώναξε: «Πώς τολμάς να έρχεσαι εδώ απρόσκλητη και να τρομάζεις τα παιδιά μου; Φύγε αμέσως».

Εκείνη του απάντησε γαλήνια: «Συγγνώμη κύριε! Μάλλον μου έδωσαν λάθος διεύθυνση. Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω!» και έφυγε χωρίς τα παιδιά να καταλάβουν πως αυτή ήταν η γιαγιά τους.

Έπειτα από μερικά χρόνια του έστειλαν πρόσκληση, για να συναντηθεί με τους συμμαθητές του στην εστία. Είπε ψέματα στη γυναίκα του πως τάχα έφευγε για ένα επαγγελματικό ταξίδι και ξεκίνησε. Αυτή τη φορά όλοι του μιλούσαν όπως παλιά... 'Υστερα απ' την εκδήλωση, σκέφτηκε να περάσει απ' το σπίτι του για να δει μόνο και μόνο από περιέργεια τι γίνεται η μάνα του. Όταν έφτασε μπροστά απ' το σπίτι, τα βρήκε όλα κλειδωμένα και αμπαρωμένα. Οι γείτονες του είπαν πως η μητέρα του είχε πολύ πρόσφατα πεθάνει. Ούτε ένα δάκρυ δε φάνηκε στο αγέρωχο πρόσωπό του. Του έδωσαν, όμως και ένα γράμμα, που του είχε αφήσει προτού «φύγει». Έγραφε:

Αγαπημένε μου γιε,

Έμαθα πως θα ερχόσουν για την εκδήλωση και χάρηκα πολύ. Έγραψα, ωστόσο, αυτό το γράμμα μήπως και δεν με προφτάσεις. Συγγνώμη που ήρθα στο σπίτι σου και τρόμαξα την οικογένειά σου και που πάντα σε έφερνα σε δύσκολη θέση. Όμως, όταν ήσουν μικρός, είχες ένα ατύχημα πολύ σοβαρό και έχασες το ένα σου μάτι. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα και εγώ δεν άντεχα να έχω παιδί μονόφθαλμο. Έτσι σου έδωσα το δικό μου μάτι. Ήμουν ευτυχισμένη που από εκείνη τη στιγμή θα μπορούσες με τη βοήθειά μου να βλέπεις τον υπέροχο κόσμο που έπλασε ο Θεός για εμάς.

Έχεις για πάντα την Αγάπη μου,

Η μητέρα σου.

<http://adontes.blogspot.com/2012/01/avi.html>

Παύλος Ραμπαούνης, Β4

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ... ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ο Μάνος Κοντολέων και η Ελένη Σαραντίτη στο σχολείο μας

Στις δύσκολες εποχές που ζούμε είναι πολύ σημαντικό οι πνευματικοί άνθρωποι να είναι κοντά στους νέους. Έτσι το Σχολείο μας προσκάλεσε για μια εποικοδομητική συζήτηση με τους μαθητές, τους λογοτέχνες κ. Μάνο Κοντολέων και την κ. Ελένη Σαραντίτη.

Μια πολύ ενδιαφέρουσα εκδήλωση έγινε στη βιβλιοθήκη του σχολείου μας στις 15 Μαρτίου. Οι μαθητές της Α' Γυμνασίου συναντηθήκαμε με τον αγαπημένο μας, γνωστό συγγραφέα **κ. Μάνο Κοντολέων**. Απάντησε με ευχαρίστηση σ' όλες τις ερωτήσεις μας και, μέσα από τη συζήτηση μαζί του, μας δόθηκε η δυνατότητα να τον γνωρίσουμε.

Όταν τον ρωτήσαμε πώς άρχισε να γράφει βιβλία, μας είπε πως το πρώτο βιβλίο του το έγραψε όταν ήταν στη δική μας ηλικία, με αφορμή το θάνατο της αγαπημένης του γάτας που τον είχε συγκλονίσει.

Στη συνέχεια μας εξήγησε πως αντλεί τα θέματά του όχι μόνο από προσωπικά του βιώματα αλλά και από την επικαιρότητα. Όταν γράφει ένα βιβλίο συνηθίζει να μπαίνει ο ίδιος στη θέση των ηρώων του. Προσπαθεί να σκεφτεί όπως θα σκεφτόταν εκείνοι κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες και ανάλογα διαμορφώνει την πλοκή.

Σε ερώτησή μας, ποιο βιβλίο του αγαπά περισσότερο απάντησε ότι τα αγαπάει όλα το ίδιο, όπως και τα παιδιά του. Θα ήταν προσβολή για τα υπόλοιπα αν προσπαθούσε να ξεχωρίσει κάποιο.

Ένωσα μεγάλη χαρά που γνώρισα από κοντά το συγγραφέα ενός απ' τα πιο αγαπημένα μου βιβλία, «Οι δυο τους κι άλλοι δυό». Το βιβλίο αυτό είναι πολύ ωραίο για παιδιά της

εφηβείας. Αναφέρεται σ' έναν πατέρα που αναλαμβάνει μόνος του την ανατροφή της κόρης του. Παρά τις επιφυλάξεις των γιαγιάδων, ο πατέρας καταφέρνει τελικά να μεγαλώσει μόνος του το νεαρό κορίτσι, ξεπερνώντας διάφορα εμπόδια και δυσκολίες. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου αυτού ένιωσα και εγώ μέλος της οικογένειας και συμμετείχα ψυχικά στο συγκινητικό αγώνα του πατέρα και της κόρης.

Μαρία Ψυχογιού, Α4

Στις 3 Μαΐου 2012 είχαμε την τιμή να φιλοξενήσουμε στο σχολείο μας την συγγραφέα **Ελένη Σαραντίτη**! Έχοντας στο ενεργητικό της δεκατέσσερα βιβλία, έξι από τα οποία είναι για παιδιά και νέους και τα υπόλοιπα για ενήλικες, η Ελένη Σαραντίτη μας μίλησε για τον κόπο και τη μοναξιά που συνεπάγεται η ζωή του συγγραφέα, για τις μεγάλες χαρές με τις οποίες τον αποζημιώνει και για τους ήρωες των βιβλίων της που μοιάζουν με τους ...έρωτες. Με ιδιαίτερη πραότητα και ξεχωριστή ηρεμία μας μίλησε για τα βιβλία, το ρομαντισμό, την αγάπη και τη συντροφικότητα. Εντύπωση σε όλους προκάλεσε η αποφώνησή της, στην οποία τόνισε πως αγαπά να γράφει για παιδιά γιατί τα περισσότερα έχουν μέσα τους την αγαθότητα και περιμένουν το ωραίο και το καλό, λατρεύοντας το βιβλίο και το όνειρο. Την ευχαριστούμε λοιπόν θερμά για τις δύο ώρες που μας χάρισε και ελπίζουμε να την έχουμε ξανά κοντά μας μετά τη δημοσίευση του νέου της βιβλίου, που το περιμένουμε με ανυπομονησία.

Αγγελική Σκούφη, Β4

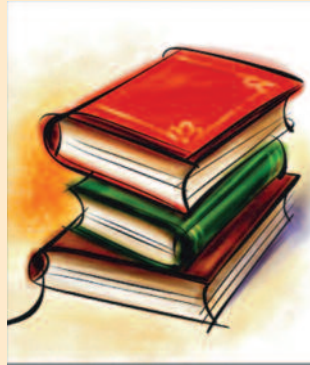

Ταξίδι στο μαγικό κόσμο του βιβλίου

Μια από τις πολλές δραστηριότητες που διεξάγονται κάθε χρόνο πριν από τις χριστουγεννιάτικες διακοπές στο σχολείο μας, είναι η έκθεση βιβλίου. Έτσι και φέτος η αγαπημένη μας βιβλιοθήκη, ο χώρος όπου οι μαθητές περνούν τις ελεύθερες ώρες τους, κατά τη διάρκεια της σχολικής ημέρας διαβάζοντας, παίζοντας επιτραπέζια παιχνίδια, γελώντας και ακούγοντας μουσική, γέμισε με βιβλία για μικρούς και μεγάλους.

Από τις 20 μέχρι και τις 23 Δεκεμβρίου, μαθητές, καθηγητές και γονείς βοήθησαν ο καθένας με το δικό του τρόπο, έχοντας όμως ως κοινό σκοπό, την επιτυχία της έκθεσης.

Λόγω της υπέροχης αυτής ιδέας που πραγματοποιείται αρκετά χρόνια στο σχολείο μας, η έκθεση είχε μεγάλη απήχηση και σε μαθητές άλλων σχολείων. Ιδιαίτερη ζήτηση είχαν τα βιβλία της ξένης αλλά κυρίως της ελληνικής λογοτεχνίας, όπως δημιουργήματα του Α. Παπαδιαμάντη, Η. Βενέζη, Α. Καρκαβίτσα, Α. Σικελιανού και άλλων, ενώ αντίθετα βιβλία με θέματα που ενδιαφέρουν περισσότερο τους εφήβους, όπως επιστημονικής φαν-

τασίας δεν ήρθαν πρώτα στις πωλήσεις. Φυσικά πάντα υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης· γι' αυτό και την επόμενη φορά οι τίτλοι θα εμπλουτιστούν με ποίηση αλλά και σύγχρονη ελληνική πεζογραφία, όπως και βιβλία ψυχολογίας. Ευτυχώς η φετινή έκθεση έκλεισε με αρκετή επιτυχία, πολλά υποσχόμενη για την ερχόμενη χρονιά. Μαθητές και γονείς κατάφεραν να έρθουν σε επαφή με το βιβλίο, να το αγκαλιάσουν, να αποκομίσουν οφέλη από την ανάγνωσή του καθώς και να καλλιεργήσουν τη φαντασία τους. Η Έκθεση, λοιπόν, πέτυχε πλήρως το σκοπό της, αφού μέχρι και οι νεότεροι ηλικιακά αναγνώστες διαβάζοντας, ταξίδεψαν σε ένα κόσμο μαγικό, τον κόσμο του βιβλίου.

Τα έσοδα από την έκθεση αξιοποιήθηκαν από τις υπεύθυνες καθηγήτριες της βιβλιοθήκης μας **κ.κ. Μιχαλακέα Μαρία, Παππά Ασημίνα, Χατζηφιλίππου Ανδριανή και Φλώρου Αρετή** για την αγορά καινούριων βιβλίων.

Αγγελική Σκούφη, Β4
Αργυρώ Μπλιώνα, Β4

Μια διαφορετική επίσκεψη στην Ακρόπολη

Στις 30 Μαρτίου επισκεφθήκαμε με το σχολείο μας τον **Ιερό Βράχο της Ακρόπολης** στο πλαίσιο της παρακολούθησης του προγράμματος: «**Μια μέρα στην Ακρόπολη αναστηλώνοντας τα μνημεία της**». Καθώς είχαμε ξαναεπισκεφθεί στο παρελθόν την Ακρόπολη, θεωρήσαμε ότι επρόκειτο για μια συνηθισμένη ξενάγηση εκεί. Παρ' όλα αυτά, δεν αργήσαμε να διαψευστούμε.

Φτάνοντας στην είσοδο της Ακρόπολης, μας διανεμήθηκαν σχεδιαγράμματα στα οποία απεικονίζονταν τα μνημεία αριθμημένα, καθώς επίσης και εισιτήρια για να εισέλθουμε και να ξεκινήσουμε την περιήγηση. Πλησιάζοντας προς τον πρώτο «σταθμό» παρακολούθησης της συντήρησης, διαπιστώσαμε πως υπήρχαν κι άλλα σχολεία εκεί και παρευρίσκονταν επίσης διάφοροι τουρίστες για τον ίδιο σκοπό. Περνώντας τα **Προπύλαια** που αποτελούν την είσοδο της Ακρόπολης, μας έγινε μια προφορική εισαγωγή όσον αφορά στην επεξεργασία των μαρμάρων, αλλά και στην τοποθέτησή τους στους ναούς.

Στο δεύτερο στάδιο της περιήγησης παρακολουθήσαμε «ιδίους όμμασι» την επεξεργασία των μαρμάρων. Οι τεχνίτες μας παρουσίασαν τα εργαλεία που χρησιμοποιούσαν και μας έδειξαν τον τρόπο λειτουργίας τους.

Δε δίστασαν μάλιστα να μας προτείνουν να σκαλίσουμε ένα μάρμαρο για να αντιληφθούμε τη χρήση του κάθε εργαλείου. Όλοι έμειναν εντυπωσιασμένοι από αυτή την πρόταση.

Επόμενη στάση ήταν το **Ερέχθειο**. Μας είπαν λίγα λόγια

για τις ζημιές που είχε υποστεί και για τη συντήρησή του η οποία είχε σχεδόν ολοκληρωθεί. Στη συνέχεια μεταφερθήκαμε στο εσωτερικό του **Παρθενώνα**. Εκεί πληροφορηθήκαμε για τη διαδικασία συντήρησης του Ναού και τέλος βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο συγκόλλησης των μαρμάρων όπου και ολοκληρώσαμε την επίσκεψη.

Επιστρέφοντας στα σπίτια μας είχαμε αποκτήσει μοναδικές εμπειρίες και εικόνες, οι οποίες θα παραμείνουν για πάντα ανεξίτηλες στη μνήμη μας!

Ματίνα Τσαγκάρη, Γ4
Χριστίνα Ψυρρή, Γ4

Τα εκτροφεία της ντροπής

ΣΕΡΡΕΣ: 20 χρόνια θασανιστηρίων

Στις Σέρρες επί 20 χρόνια πολλές θηλυκές σκύλες εργάζονταν ως μηχανή παραγωγής κουταβιών. Δουλειά τους ήταν να γεννούν κουτάβια με σκοπό να πωληθούν στα Pet Shop. Οι σκύλες αυτές κακοποιούνταν. Επίσης έπασχαν από πολλές ασθένειες και σοβαρά δερματικά προβλήματα. Ακόμα και οι σκύλες μεγάλης ηλικίας συνέχιζαν μέχρι το τέλος της ζωής τους να γεννούν, μέχρι που γεννούσαν και νεκρά κουτάβια. Αυτά τα εργοστάσια ονομάζονται «Puppy Mills».

ΑΛΕΠΟΧΩΡΙ: Ξυλοδαρμοί και δυσωδία

Τον Οκτώβριο του 2011 εκδικάστηκε στην Αθήνα η έφεση για ένα άλλο παράνομο εκτροφείο σκύλων αυτή τη φορά στο Αλεποχώρι Μεγάρων. Η υπόθεση ήρθε στο φως το Νοέμβριο του 2009 μέσα από την εκπομπή του ΣΚΑΪ «Παρά Τρίχα».

Αυτό το εκτροφείο δεν είχε νόμιμη άδεια, δεν υπήρχε καθόλου υγιεινή, μερικά από τα ζώα ήταν δεμένα με κοντές αλυσίδες, έτσι ώστε να μην μπορούν να κινηθούν. Αλλού υπήρχαν ζώα κλεισμένα σε κλουβιά σε άθλιες συνθήκες, ανά ζεύγη, έτσι ώστε να αναπαράγονται. Τα σκυλιά αυτά είχαν πληγές στο λαιμό από τις αλυσίδες, ήταν σκελετωμένα, με πάρα πολλές ασθένειες. Υπήρχε ανοιχτός βόθρος και η δυσσομία ήταν αφόρητη.

Επίσης κοντά στα σκυλιά βρέθηκε ένα κλουβί με κόττες που έτρωγαν η μία τη σάρκα της άλλης.

Οι 58 σκύλοι που βρίσκονταν εκεί αναγκάζονταν συνεχώς να γεννούν κουτάβια για την πώλησή τους σε πανηγύρια, σε αγγελίες ή και στο Pet Shop που είχε στην κατοχή της η κατηγορούμενη.

ΔΕΡΒΕΝΟΧΩΡΙΑ: Παράνομο εμπόριο σε κοινή θέα

Τα παράνομα εκτροφεία βρίσκονταν στην εξοχική κατοικία ενός ζευγαριού στα Δερβενοχώρια Βοιωτίας, που είχε γίνει τόπος μαρτυρίας για 54 σκύλους. Επί δύο χρόνια ζούσαν ημίτυφλοι μέσα στις ακαθαρσίες τους. Οι άνθρωποι που τα εκμεταλλεύονταν τα τάζαν μια φορά την εβδομάδα και δεν τους παρείχαν καμία ιατρική περίθαλψη. Ήταν ζώα εξαθλιωμένα, βρώμικα, με σαρκοκοπτική ψώρα, με πληγές από πυώδη σταφυλοκοκκική δερματίτιδα σε όλο τους το σώμα, γεμάτα ψύλους και τσιμπούρια, εντερικά παράσιτα, ταλαιπωρημένα από μακροχρόνιες ωτίτιδες, με χαλασμένα δόντια. Δεν γινόταν να προσδιορίσεις την ηλικία τους, από τις ταλαιπωρίες και τις κακουχίες φαίνονταν όλα υπερήλικα. Βρέθηκαν ζώα μέσα στα περιττώματά τους, η αυλή έξω όπου ζούσαν περίπου 30 Σιχ Τζου, ήταν γεμάτη ακαθαρσίες. Πίσω σε ένα οικόπεδο υπήρχαν 2 παλιά κοντίνερ όπου μερικά ήταν κλειδωμένα μέσα και άλλα δεμένα έξω.

Οι ιδιοκτήτες του παράνομου εκτροφείου πωλούσαν «μαύρα» το εμπόρευσμά τους και μέσω ιστοσελίδας, την οποία είχαν φτιάξει ειδικά γι' αυτόν το σκοπό. Η υπόθεση αυτή εκκρεμεί ακόμα στο δικαστήριο.

PUPPY MILLS Ή ΑΛΛΙΩΣ ΦΑΡΜΕΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΟΥΤΑΒΙΩΝ

Στο εξωτερικό αυτά τα εκτροφεία ονομάζονται Puppy Mills δηλαδή κουταβόμυλοι. Σύμφωνα με το αμερικάνικο δικαστήριο, η ακριβής ορολογία των puppy mills είναι «επιχειρήσεις αναπαραγωγής κουταβιών, στις οποίες η υγεία των ζώων δε λαμβάνεται υπόψη με σκοπό τη μείωση των εξόδων και τη μεγιστοποίηση του κέρδους».

Στην Αμερική υπάρχουν πάνω από 4.000 puppy mills που παράγουν πάνω από μισό εκατομμύριο κουτάβια το χρόνο.

Συνήθως τα ζώα προορίζονται για αναπαραγωγή από την πρώτη μέρα της ζωής τους, είναι κλεισμένα σε συρμάτινα κλουβιά, και τα περιττώματά τους πέφτουν κάτω και συχνά στα σκυλιά του κάτω κλουβιού. Πολλά δεν έχουν μάθει να περπατούν. Οι θηλυκές από τον πρώτο κιάλας οίστρο υποβάλλονται σε γέννες δυο φορές το χρόνο, μέχρις ότου να είναι πολύ μεγάλες για αναπαραγωγή οπότε θανατώνονται. Σε κάθε 20 θηλυκές αντιστοιχούν συνήθως 2 αρσενικά. Τα κουτάβια που γεννιούνται, σε ηλικία περίπου 6-8 εβδομάδων απομακρύνονται από τη μητέρα τους και στοιβάζονται σε φορτηγά με σκοπό την πώλησή τους. Μερικά από αυτά πεθαίνουν στη διαδρομή. Η πλειονότητα των σκύλων που πωλούνται στα ελληνικά καταστήματα ζώων προέρχονται κατά βάση από τα puppy mills της Τσεχίας, της Ρουμανίας και της Ουγγαρίας ενώ τα τελευταία χρόνια και από τις ελληνικές φάρμες παραγωγής κουταβιών.

Μάρθα Λαμπροπούλου, Β3

ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Μνήμες

Με επιτυχία διοργανώθηκαν και φέτος οι σχολικές γιορτές:

— Τιμήσαμε την επέτειο της **28ης Οκτωβρίου**, με μια θεατρική παράσταση που ετοίμασε, με ζήλο, ομάδα συμμαθητών μας. Συγγραφέας, σκηνοθέτης, «ψυχή» της παράστασης η **κ. Βασιλική Σουφλέρη**.

— Στις **17 Νοεμβρίου** ζήσαμε με συγκίνηση για άλλη μια φορά τα όνειρα και τις προσδοκίες της γενιάς του Πολυτεχνείου, με την καθοδήγηση της **κ. Σιέρρα Αγγελικής** και της **κ. Μαρίνη Ελένης**. «ΨΩΜΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ... πόσο επίκαιρα αιτήματα, αλήθεια!

— Στη γιορτή της **25ης Μαρτίου** θυμηθήκαμε ιστορικά γεγονότα μέσα από τις πηγές - κάποια απ' αυτά τόσο όμοια με τα σημερινά! — και συνειδητοποιήσαμε πως η Ελλάδα, χρόνια τώρα, πορεύεται «...και με φως και με θάνατον ακαταπαύστως...». Υπεύθυνες για τη γιορτή ήταν οι **κ.κ. Κλαδίτου Δέσποινα, Κυριακάτη Αγγελική** και **Μουσσά Κωστούλα**.

Σημαντική, όπως πάντα, ήταν η συμβολή της χορωδίας και της ορχήστρας μας στην επιτυχία των γιορτών.

Με την καθοδήγηση του **κ. Ηλία Παπιώτη** τα παιδιά «έντυσαν» μελωδικά τα κείμενα και έδωσαν βιωματικό τόνο στις γιορτές. Ευχαριστούμε τον **κ. Κώστα Αγγελόπουλο** που βιντεοσκόπησε τις εκδηλώσεις.

«Χριστούγεννα Πρωτούγεννα πρώτη γιορτή του χρόνου»

Φωτογραφίες απ' τη χριστουγεννιάτικη γιορτή του σχολείου μας.

Οι μαθητές -τριές μας έψαλλαν ελληνικά παραδοσιακά κάλαντα, τραγούδησαν χριστουγεννιάτικα τραγούδια απ' όλο τον κόσμο, στόλισαν τις τάξεις τους και την αίθουσα εκδηλώσεων με χριστουγεννιάτικα δέντρα, κάρτες και όμορφες κατασκευές και ετοίμασαν ένα πανέμορφο τραπέζι με παραδοσιακά γλυκίσματα.

Μαθητές, καθηγητές και γονείς κεράστηκαν και αντάλλαξαν ευχές σ' ένα όμορφο ζεστό και φιλόξενο χώρο. Και του χρόνου με υγεία!

Επίσκεψη στο Δήμαρχό μας

Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες και εποικοδομητικές επισκέψεις που πραγματοποίησε η ομάδα της «Κυκλοφοριακής Αγωγής» του σχολείου μας, ήταν η επίσκεψη στο δήμαρχο της Πετρούπολης, **κ. Θωμά Κοτσαμπά**, στα μέσα του μήνα Μαρτίου.

Πολλά ήταν τα αιτήματα τα οποία μας ώθησαν στην επίσκεψη αυτή. Πρώτα απ' όλα η τοποθέτηση ενός καθρέφτη στις οδούς Θεοκλήτου και Κεφαλά έτσι ώστε να είναι ορατή η άνοδος και η κάθοδος των οχημάτων, καθώς η στροφή εκεί είναι πολύ επικίνδυνη και εύκολα προκαλείται ατύχημα.

Ένα άλλο ζήτημα της περιοχής μας είναι η τοποθέτηση φαναριού και διάβασης πεζών ή και αερογέφυρας στις οδούς Βουλγαροκτόνου και Περικλέους, έτσι ώστε η διάβαση - κυρίως των μαθητών του Γυμνασίου και του Λυκείου - της περιοχής αυτής να γίνεται πιο εύκολη.

Στη συνέχεια ζητήσαμε την τοποθέτηση πινακίδας σχολείου πριν από το γυμνάσιό μας, ώστε οι οδηγοί να μειώνουν ταχύτητα. Έπειτα προτείναμε την επισκευή τουλάχιστον των πεζοδρομίων που περιβάλλουν το σχολείο μας για να είναι ασφαλέστερη η διέλευση των μαθητών. Μπροστά απ' το σχολείο μας ζητήσαμε ο δρόμος αυτός να μονοδρομηθεί.

Προτείναμε να δημιουργηθούν περισσότεροι χώροι στάθμευσης για την εξυπηρέτηση των πολιτών της Πετρούπολης. Τέλος προτείναμε να επεκταθεί ο ήδη υπάρχων ποδηλατόδρομος, ώστε να προκαλέσει το ενδιαφέρον και την πιο

συχνή χρήση του ποδηλάτου στην καθημερινή μας ζωή.

Ο Δήμαρχος ήταν πολύ προσιτός και πρόθυμος, είχε διάθεση να μιλήσει με μας. Στις λύσεις τις οποίες προτείναμε ήταν θετικός και μας υποσχέθηκε ότι θα κάνει ό,τι μπορεί το συντομότερο δυνατό. Σε ορισμένα θέματα και πιο συγκεκριμένα στα δυο τελευταία μας εξήγησε ότι, λόγω της οικονομικής κρίσης, είναι αδύνατο να πραγματοποιηθούν. Για τα υπόλοιπα ζητήματα μας έδωσε το λόγο του ότι θα τα πραγματοποιήσει ως την αρχή της νέας σχολικής χρονιάς.

Για όλους μας η επίσκεψη αυτή στο Δήμαρχό μας ήταν μια πολύ ευχάριστη εμπειρία, καθώς μας αντιμετώπισε σαν ώριμους ενήλικες και όχι σαν επιπόλαιους μαθητές. Αυτό που μας εντυπωσίασε περισσότερο ήταν ότι πάντα προλάβαινε τα ερωτήματά μας. Προφανώς ήταν πολύ καλός γνώστης των προβλημάτων της περιοχής μας και γενικότερα της Πετρούπολης.

Τέλος μας εξομολογήθηκε πως πρέπει και θεωρεί υποχρέωσή του να καλυτερεύσει την πόλη μας εφόσον και ο ίδιος δεν είναι πλήρως ευχαριστημένος. Τον ευχαριστούμε πολύ και σίγουρα ύστερα απ' αυτή τη συζήτηση έχει κερδίσει το σεβασμό μας. Μας έκανε να πιστέψουμε σ' αυτόν.

Ειρηναία Στρατηγαρέα, Γ4

Υπεύθυνη καθηγήτρια του προγράμματος:
κ. Βουλάμανδη Αφροδίτη

Οι έφηβοι επικοινωνούν

Στο σχολείο μας κατά τη διάρκεια του διδακτικού έτους 2011-2012 με υπεύθυνη τη φιλόλογο **κ. Αγγελική Σιέρρα**, ξεκίνησε πρόγραμμα Αγωγής Υγείας με θέμα: «Συζητήσεις εφήβων: Διαπροσωπικές σχέσεις και Επικοινωνία». Ξεκινώντας αυτές τις συναντήσεις με παιδιά των τριών τμημάτων της Α' τάξης (Α2, Α3, Α4), η συμμετοχή τους και ως προς τον αριθμό αλλά και ως προς το ενδιαφέρον που ανέπτυξαν για τη θεματολογία του προγράμματος, ήταν εντυπωσιακή. Ουσιαστική ήταν η συμμετοχή και υποστήριξη των γονέων, ως «συνεργάτες» στο ταξίδι της αυτονομίας και των αναγκών των παιδιών τους καθώς μεγαλώνουν. Τα παιδιά, μέσα από την εμπειρία αυτών των συναντήσεων αισθάνθηκαν ότι βοηθήθηκαν να αναπτύξουν τέτοιες δεξιότητες ζωής και ότι πήραν τέτοια εφόδια, ώστε να αγαπάνε, να δημιουργούν και να απολαμβάνουν τη ζωή. Να διαμορφώσουν μια υγιή και ολοκληρωμένη προσωπικότητα.

ΜΑΣ ΑΡΕΣΑΝ ...

Ό,τι αγαπώ γεννιέται αδιάκοπα
ό,τι αγαπώ είναι στην αρχή του πάντα.
Οδυσσέας Ελύτης

Εμείς τη λέμε τη ζωή
πηγαίνουμε μπροστά
και χαιρετούμε τα πουλιά της που μισεύουνε.
Είμαστε από καλή γενιά.

Οδυσσέας Ελύτης

Πάντα ανοιχτά, πάντα άγρυπνα τα μάτια της ψυχής μου.
Διονύσιος Σολωμός

«Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει να αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου κι αν βρίσκεται.

Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα».

Γ. Σεφέρης, Δοκιμές

Η σελίδα της Σχολικής Κοινότητας

- Για τρίτη χρονιά ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων τίμησε τους μαθητές του σχολείου μας που άριστευσαν. Στη γιορτή της 28ης Οκτωβρίου πρόσφερε ονομαστικές τιμητικές πλακέτες στους αριστούχους του σχολικού έτους 2010-2011.
- Ομιλία - συζήτηση με θέμα «Εφηβεία και ναρκωτικά» διοργάνωσε στις 4 Απριλίου ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας. Οι ομιλήτριες **κ. Βίτσα Μαρία** και **κ. Μηλιά Αγγαία**, ψυχολόγοι, ενημέρωσαν τους γονείς και συζήτησαν μαζί τους γι' αυτό το τόσο φλέγον θέμα.
- Ελπίζουμε να ολοκληρωθεί σύντομα η διαμόρφωση του αύλειου χώρου του σχολείου μας. Για το σκοπό αυτό γίνονται ενέργειες από τη Διεύθυνση του σχολείου μας και από το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων, προς τον ΟΣΚ και τη Δημοτική Αρχή.

Ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων

- Οφείλουμε να ευχαριστήσουμε το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας. Με συντονιστή τον Πρόεδρό του **κ. Παρασκευόπουλο Ευάγγελο**, μας συμπαράσταθηκε ηθικά και οικονομικά σε κάθε μας προσπάθεια. Η ομάδα του περιοδικού τους ευχαριστεί ιδιαίτερα για τη συμβολή τους στην έκδοση του περιοδικού μας, που ήταν καθοριστική.
- Ιδιαίτερα ευχαριστούμε τις ακούραστες **κυρίες Σκούφη Αγγαία** και **Ανδρουλιδάκη Φωτεινή**. Προσωπικές τους δημιουργίες ήταν τα πανό που στόλισαν την αίθουσα τελετών στις φετινές σχολικές γιορτές, οι κατασκευές για το χριστουγεννιάτικο παζάρι καθώς και οι υπέροχες πασχαλινές λαμπάδες. Δεν περιορίστηκαν όμως εκεί. Μας ...αιφνιδίαζαν ευχάριστα με τις πολλές μικρές εκπλήξεις που ετοίμαζαν σ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς (κοπή πρωτοχρονιάτικης πίτας, απόκριες...).

Η ομάδα του περιοδικού

Ευχαριστούμε θερμά το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων και την Οργανωτική επιτροπή της Χριστουγεννιάτικης έκθεσης βιβλίου του σχολείου μας για την οικονομική συμβολή τους στην αγορά δύο υψηλής ποιότητας τραπεζιών επιτραπέζιας αντισφαίρισης (πινγκ-πονγκ).

Ακόμα ο καλός μας συνάδελφος **Παπιώτης Ηλίας**, καθηγητής μουσικής, με τη συνδρομή του πάντα πρόθυμου υποδιευθυντή μας **Συριόπουλου Κων/νου**, μαθηματικού και τη βοήθεια ομάδας μαθητών έστησαν και έβαψαν δύο ακόμα τραπεζία πινγκ-πονγκ από mdf γρήγορα και οικονομικά.

Τώρα το σχολείο μας διαθέτει συνολικά (4) τέσσερα τραπεζία επιτραπέζιας αντισφαίρισης τα οποία στήθηκαν στην αίθουσα εκδηλώσεων.

Έτσι οι μαθητές - τρεις του σχολείου μας παίζουν ευχάριστα και δημιουργικά όχι μόνο τις ώρες της Φυσικής Αγωγής αλλά και άλλες ώρες και ημέρες της εβδομάδας, όπως τα Σαββατιάτικα πρωινά.

Οι καθηγήτριες Φυσικής Αγωγής
Ελένη Πνευματικού, Κωνσταντίνα Αρβανίτη

Την Τρίτη, 26 Ιουνίου 2012, το σχολείο μας θα παρουσιάσει στο Θέατρο Πέτρας τη μουσικοχορευτική παράσταση

«Ταξίδι στο τραγούδι και το χορό - Τι να θυμηθώ, τι να ξεχάσω...»

Σας περιμένουμε, να θυμηθούμε παρέα όλα αυτά που δε θέλουμε να ξεχάσουμε...

Εκδρομή στην Πράγα!!!

Στις 17 Μαρτίου 2012 η ομάδα του πολιτιστικού προγράμματος με θέμα το θέατρο και υπεύθυνες τη Διευθύντρια του σχολείου μας, **κ. Μπότσαρη Αναστασία** και την καθηγήτρια, **κ. Δρόσου Αικατερίνη**, πραγματοποίησε πενήνήμερη εκδρομή στην Πράγα. Σκοπός του ταξιδιού ήταν η επίσκεψη στο «μαύρο» θέατρο αλλά και η επαφή με την κουλτούρα και τον πολιτισμό της Τσεχίας.

Από την πρώτη στιγμή που μάθαμε για το ταξίδι, ήμασταν κατενθουσιασμένοι. Όσο περνούσαν οι μέρες η αναμονή γινόταν όλο και πιο ανυπόφορη. Όσπου έφτασε η πολυπόθητη ημέρα!!! Φτάνοντας στο ελληνικό αεροδρόμιο, μοιραστήκαμε σε έξι ομάδες κάθε μια από τις οποίες, συνοδευόταν από έναν καθηγητή. Αφού παραδώσαμε τις αποσκευές μας και πήραμε τα εισιτήριά μας, σκορπιστήκαμε στα μαγαζιά που υπήρχαν εκεί, περιμένοντας τη στιγμή της επιβίβασης. Έπειτα από λίγη ώρα, προχωρήσαμε στην πύλη από όπου θα αναχωρούσαμε και μπήκαμε στο αεροπλάνο. Κατά τη διάρκεια της πτήσης, οι περισσότεροι είχαν αποκοιμηθεί, καθώς ήμασταν εξαντλημένοι από την αϋπνία.

Με την άφιξή μας στο αεροδρόμιο της Πράγας, αναπτέρωθηκε το ηθικό μας. Ήμασταν γεμάτοι όρεξη και ανυπομονησία να ξεκινήσουμε την περιήγησή μας στην όμορφη πρωτεύουσα.

Ξεκουραστούμε.

Την επομένη μέρα, επισκεφτήκαμε τις 4 ιστορικές πόλεις που αποτελούν την Πράγα καθώς επίσης και τον ξακουστό ναό του Αγίου Βίττου. Ολοκληρώνοντας την ξενάγηση γυρίσαμε στα δωμάτιά μας, ετοιμαστήκαμε και πραγματοποιήσαμε την επίσκεψή μας στο «μαύρο» θέατρο.

Την τρίτη μέρα επισκεφθήκαμε μια πόλη αρκετά χιλιόμετρα μακριά από την Πράγα, η οποία ονομαζόταν Τσέσκι Κρουμλόφ. Εκεί αγοράσαμε τα πρώτα μας αναμνηστικά δώρα και απολαύσαμε μια ηλιόλουστη μέρα δίπλα στο ποτάμι. Επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο αποφασίσαμε να παραμείνουμε εκεί το βράδυ καθώς ήμασταν κουρασμένοι από την πολύωρη εκδρομή.

Την προτελευταία μέρα κάναμε κρουαζιέρα στον ποταμό Μολδάβα, σε συνδυασμό με ξενάγηση. Οι ώρες κύλησαν χαλαρά καθώς είχαμε ολοκληρώσει τους κύριους σκοπούς του ταξιδιού μας. Το βράδυ επισκεφθήκαμε ένα χωριό διασκέδασης όπου ξεφαντώσαμε με latin ρυθμούς.

Την ημέρα της αναχώρησης επισκεφτήκαμε τη γνωστή λουτρόπολη Κάρλοβι Βάρι, η οποία πήρε το όνομά της από το βασιλιά Κάρολο. Επιστρέφοντας πήγαμε κατευθείαν στο αεροδρόμιο. Πήραμε τα εισιτήριά μας, δώσαμε τις αποσκευές

μας και ετοιμαστήκαμε για το ταξίδι της επιστροφής. Επιβιβαστήκαμε και αναχωρήσαμε με προορισμό το αεροδρόμιο της Αθήνας. Φτάνοντας στην Αθήνα, παραλάβαμε τις αποσκευές μας και επιστρέψαμε στο σχολείο όπου μας παρέλαβαν οι γονείς μας.

Το ταξίδι αυτό μας έμεινε αξέχαστο. Γυρίσαμε πίσω γεμάτοι γνώσεις, εμπειρίες και ξεχωριστές αναμνήσεις που θα μείνουν ανεξίτηλες στη μνήμη μας.

Έτσι λοιπόν πήραμε τις βαλίτσες μας και επιβιβαστήκαμε σε ένα πούλμαν που θα μας πήγαине στο ξενοδοχείο. Αφήσαμε τα πράγματά μας εκεί και ξεκινήσαμε την ξενάγηση στην πόλη. Αρχικά, πήγαμε σε μια καφετέρια, προκειμένου να φάμε και να πιούμε κάτι για να αποκτήσουμε ενέργεια. Στη συνέχεια κάναμε ένα μικρό περίπατο στους δρόμους της Πράγας, παίρνοντας μια πρώτη γεύση από τις ομορφιές της. Έπειτα αλλάξαμε τα χρήματά μας με τσέχικες κορώνες για διευκόλυνση συναλλαγών και περάσαμε την ώρα μας σε ένα εμπορικό κέντρο κάνοντας τα πρώτα μας ψώνια. Ύστερα επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο και πήγαμε στα δωμάτιά μας να

Ματίνα Τσαγκάρη, Γ4
Χρήστος Τούζιος, Γ4

Περιβαλλοντικά νέα

Κάθε Παρασκευή, απ' την αρχή της χρονιάς, μετά το σχολείο η περιβαλλοντική ομάδα συγκεντρώνεται στο χώρο της βιβλιοθήκης: η μια ασχολείται με το δάσος «Δάσος ζωντανό, περιβάλλον καθαρό», ενώ η άλλη με τη βιολογική καλλιέργεια «Βιολογικά κηπουρομπερδέματα».

Η Ομάδα του δάσους πηγαίνει περιπάτους στο βουνό, κάνει διάφορες εργασίες (με βάση πάντα το δάσος) και έχει σκοπό να γνωστοποιήσει σ' όλους τους υπόλοιπους τι μας προσφέρει το δάσος, αλλά και την ανάγκη και για ανθρώπινη προστασία. Η ομάδα των βιολογικών καλλιέργειών κάνει κι αυτή εργασίες με βάση τη βιολογική καλλιέργεια και φυτεύει λουλούδια στον κήπο του σχολείου μας. Όλη όμως η περιβαλλοντική ομάδα πηγαίνει εκδρομές και πάνω απ' όλα περνάει ΚΑΛΑ.

20/01/2012

Το ποδήλατο στην πόλη και στη φύση Το πετάλι λύση στην κρίση

Στα πλαίσια των προγραμμάτων «Αγωγής Υγείας» οι μαθητές και οι μαθήτριες της ποδηλατικής ομάδας του 4ου Γυμνασίου Πετρούπολης, μαζευόμασταν τα κυριακάτικα πρωινά στο προαύλιο του σχολείου μας και κάναμε οργανωμένες βόλτες σε δρόμους και πάρκα της περιοχής μας.

Πριν τις ποδηλατοβόλτες συζητούσαμε θέματα τεχνικής υποστήριξης του ποδηλάτου όπως έλεγχο των φρένων, φουσκωμένα λάστιχα, κ.ά. Κάναμε πρακτικές ασκήσεις κυκλοφοριακής αγωγής με ποδήλατο, όπως σωστό ξεκίνημα, σταμάτημα, αλλαγές ταχυτήτων, έλεγχο των διασταυρώσεων, ασκήσεις ρυθμού.

Όταν ξεκινούσαμε τις βόλτες μας, χωριζόμασταν σε

μικρές ομάδες στις οποίες ο πρώτος και ο τελευταίος ποδηλάτης είχαν τη μεγαλύτερη ευθύνη του συντονισμού (της ασφάλειας και της επικοινωνίας) των ποδηλατιστών μεταξύ τους αλλά και της οργάνωσης με τις ομάδες που ακολουθούσαν.

Κάναμε κοντινές αλλά και πολλές μακρινές βόλτες όπως στον ποδηλατόδρομο στη Σκουφά, στην πλατεία Θέτιδος, στο άλσος Αγ. Δημητρίου, στην πλατεία Ηρώ, στα γήπεδα Γρηγορίου, στο Ποικίλο Όρος, στο θέατρο Φοίνικα, στο Καματερό, στην περιοχή του Άτταλου και στο Πάρκο Περιβαλλοντικής Αγωγής «Αντώνης Τρίτσης» στο Ίλιον.

Οι **δύσκολοι δρόμοι** και οι ανηφοριές της πόλης μας

δεν μας εμπόδισαν να οργανώσουμε και να πραγματοποιήσουμε αυτές τις βόλτες με ασφάλεια και χαρά. Ανακαλύψαμε πολύβουες αλλά και ήσυχες γωνιές της περιοχής μας, συζητήσαμε πολλές φορές με τους περαστικούς που ξαφνιασμένοι και γελαστοί μας έκαναν διάφορες ερωτήσεις, χαρήκαμε τη βροχή του φθινοπώρου, τις μυρωδιές της άνοιξης, αισθανθήκαμε τον κρύο αέρα του χειμώνα, γυμναστήκαμε, μάθαμε πολλά στο δρόμο...

Όλο και περισσότεροι πολίτες ποδηλατούν στην Ελλάδα όχι μόνο για λόγους άθλησης και ψυχαγωγίας, αλλά ακόμα και για να πάνε στη δουλειά τους αφού το ποδήλατο έχει ελάχιστο έως μηδενικό κόστος κίνησης και συντήρησης.

Αυτό που λείπει είναι: ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΙ, ΠΟΔΗΛΑΤΟΔΡΟΜΟΙ, ΧΩΡΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΥ.

Το ποδήλατο είναι φίλος, συντροφιά, μέσο ψυχαγωγίας, άθλησης, εξυπηρέτησης, φιλική πρόταση στο άγχος, στην ηθική, πνευματική και οικονομική κρίση της εποχής μας.

ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ:

ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ - ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΤΟ ΤΙΜΟΝΙ - ΤΑ ΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ WALKMAN ΣΤΑ ΣΑΚΙΔΙΑ. ΟΣΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥΝ: ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΝΗΦΟΡΑ, ΙΔΡΩΝΟΥΝ ΕΝΩ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΝ - ΓΕΛΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΟΤΑΝ ΠΑΝΕ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥΣ - ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΓΡΗΓΟΡΑ ΕΝΩ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΑΡΓΑ.

**Η Ποδηλατική Ομάδα του 4ου Γυμνασίου
και οι Υπεύθυνοι Καθηγητές
Παπώτης Ηλίας, Πνευματικού Ελένη**

Διήμερη εκδρομή στο Καστρί

Στις κατάφυτες πλαγιές του Πάρνωνα είναι ακροβολισμένο ένα μαγευτικό χωριουδάκι της Αρκαδίας, το Καστρί Κυνourίας. Βρίσκεται σε υψόμετρο 950 μ. πνιγμένο θαρρείς από τις καστανιές, τα πλατάνια και τις κερασιές.

Σ' αυτό το πανέμορφο χωριό με τα άφθονα νερά, τα ατελείωτα δάση από έλατα, πεύκα και κέδρους φιλοξενήθηκε από το ΚΠΕ Καστρίου η περιβαλλοντική ομάδα του σχολείου μας, η οποία πραγματοποίησε εκπαιδευτική εκδρομή στις 29 και 30 Μαρτίου στην περιοχή.

Μετά την άφιξή μας στο γραφικό Δασικό χωριό και αφού τακτοποιηθήκαμε

επισκεφθήκαμε το Δάσος της Μαλεβής και το Μοναστήρι της Παναγίας όπου βρίσκεται η θαυματουργή εικόνα. Στην συνέχεια με την πολύτιμη βοήθεια των ανθρώπων του ΚΠΕ Καστρίου ενημερωθήκαμε εκτενώς για τη διαχείριση του δασικού πλούτου και κατόπιν αναγνωρίσαμε δέντρα και φυτά της τοπικής χλωρίδας. Την επόμενη ημέρα υλοποιήσαμε τη συνέχεια του προγράμματος που αφορούσε την προστασία των υγρότοπων, την εξοικείωση των νέων με το ζήτημα της διαχείρισης των προστατευόμενων περιοχών και την αναγνώριση ζώων και πτηνών που φιλοξενεί ο εξαί-

ρετικού κάλλους υγρότοπος του Μουστού.

Στην εξόρμησή μας αυτή αρωγούς είχαμε την ψυχή της ομάδας μας την κ. **Χατζηφιλίππου** αλλά δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε και στην πολύτιμη βοήθεια της κυρίας **Πνευματικού**, της κ. **Αρβανίτη** και της Διευθύντριας του Σχολείου μας, της κ. **Μπότσαρη** γιατί χωρίς αυτές δεν θα είχαμε την ευκαιρία να γευτούμε τις ομορφιές αυτού του επίγειου παράδεισου.

**Αγγελική Σκούφη, Β4
Αργυρώ Μπλιώνα, Β4**

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Ενημερωθήκαμε για τις υψηλές αθλητικές επιδόσεις ορισμένων συμμαθητών μας και θα θέλαμε να τους συγχαρούμε:

ΚΑΡΑΤΕ

Η **Αντωνία Ρουχωτά (Β4)** κέρδισε χρυσά μετάλλια στο Βαλκανικό πρωτάθλημα που διοργανώθηκε στην Κύπρο, στο Βαλκανικό πρωτάθλημα που διοργανώθηκε στο Μαυροβούνιο το Μάρτιο του 2012 και στο Πανελλήνιο πρωτάθλημα του 2012.

Ο **Βασίλης Λάμπας (Α1)** κέρδισε χρυσά μετάλλια στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στην Κύπρο και στο Πανελλήνιο πρωτάθλημα του 2012 και χάλκινο μετάλλιο στο Βαλκανικό πρωτάθλημα το Μάρτιο του 2012 στο Μαυροβούνιο.

Η **Μαρία Τσαγκάρη (Α4)** κέρδισε χρυσό μετάλλιο στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στην Κύπρο, αργυρό μετάλλιο στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στο Μαυροβούνιο το Μάρτιο του 2012 και χάλκινο μετάλλιο στο Πανελλήνιο πρωτάθλημα του 2012.

Ο **Κωνσταντίνος Αραβανής (Β1)** πήρε αργυρό μετάλλιο στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στην Κύπρο.

Η **Αφροδίτη Θεοδωρακοπούλου (Γ2)** πήρε χρυσό μετάλλιο στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στην Κύπρο.

Η **Τζωρτζίνα Ξένου (Γ2)** πήρε χρυσά μετάλλια στο Πανελλήνιο πρωτάθλημα και στο Βαλκανικό πρωτάθλημα στην Κύπρο. Επίσης συμμετείχε στο Παγκόσμιο πρωτάθλημα στη Μαλαισία ως η καλύτερη αθλήτρια της Ελλάδας και κατέκτησε την 7η θέση στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα στο Αζερμπαϊτζάν.

ΚΟΛΥΜΒΗΣΗ

Η **Χριστίνα Ράπη (Β4)** πήρε το Πανελλήνιο αργυρό μετάλλιο.

ΣΤΙΒΟΣ

Η **Μαρία Βεντουργέρη (Β1)** πήρε χάλκινο μετάλλιο στο αγώνισμα δρόμου 1500 μ. στο πρωτάθλημα Δυτικής Αττικής.

ΤΖΟΥΝΤΟ

Ο **Γιώργος Ρούγκας (Β4)** πήρε Πανελλήνιο χρυσό μετάλλιο και Βαλκανικό χρυσό μετάλλιο.

Στην εκδήλωση «**Αθλητική Άνοιξη**» που οργανώνει ο Δήμος Πετρούπολης με τη συμμετοχή όλων των σχολείων της Πετρούπολης, **τα κορίτσια μας** κατέλαβαν την πρώτη θέση στο βόλεϊ και **τα αγόρια μας** την τρίτη θέση.

Γεωργιάδης

**ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΖΑΧ/ΣΤΙΚΗΣ
- CATERING**

Ηρακλέους 1 (Πλ. Αγ. Τριάδος) • Κηπούπολη
Τηλ: 210-5024277

• Είδη δώρων
• Στολισμοί γάμων - βαπτίσεων - δεξιώσεων

**ΑΝΘΗ - ΦΥΤΑ
KENTIA**

ΛΑΜΠΡΟΣ ΒΕΛΑΕΤΗΣ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 77, ΚΗΠΟΥΠΟΛΗ
ΤΗΛ.: 210 5017695

Le petit prince

Γάμος - Βάπτιση - Στολισμός - Παιδικά πάρτυ

Σκαυφά 46 - Πετρούπολη, τηλ.: 211 1831701
E-mail: mikros-prigipas@hotmail.com

Βουλγαροκτόνου 14, Πετρούπολη (Κηπούπολη)
Τηλ 210 50 22 298, 210 50 21 027
www.anemos.com.gr

Άνοικτά καθημερινά από τη 1:00 το μεσημέρι

GOLOSO
RISTORANTE
PIZZERIA

www.golosopizza.gr

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ: Λ. Πετρουπόλεως 70-72
Τηλ.: 210 2691111 - 210 2690800
ΑΧΑΡΝΑΙ: Αγ. Ελευθερίου 18
Τηλ.: 210 2402842 - 210 2404300 - 210 2405015
ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Γρηγ. Λαμπράκη 6
Τηλ.: 210 6216955 - 210 6218875 - 210 6216764

Κακάλης

Εργαστήρια
Ζαχαροπλαστικής

Κ ΑΦΟΙ
ΚΟΥΡΤΗ
κόσμημα-ρολόι από το 1981

ΣΑΣ ΦΕΡΝΕΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ!

www.afoikourti.com

25ης Μαρτίου 92 & Θεσσαλίας - Πετρούπολη τηλ.: 210 50 55 778
τηλ./Fax: 210 50 55 556

**ΜΠΟΥΚΥ ΜΠΟΥΚ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ**

**ΒΙΒΛΙΑ
ΧΑΡΤΙΚΑ
ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ
ΦΩΤΟΤΥΠΙΕΣ
ΔΩΡΑ, ΚΑΡΤΕΣ
ΕΙΔΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΝΑΛΩΣΙΜΑ Η/Υ**

ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ & ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 33B
ΤΗΛ./FAX: 50 59 417 ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

«...ώσπου να βρει το φως το δρόμο του στην ανηφόρα της ψυχής...»
Γιάννης Ρίτσος